

Traducció i comentari d'un fragment del relat “The Giants and the Joneses”

TREBALL DE FINAL DE GRAU

Gemma Cuatrecasas Font

Curs 2015-2016

Tutor: Ronald Joseph Puppo Bunds

Grau en Traducció i Interpretació

Facultat d'Educació, Traducció i Ciències Humanes

Universitat de Vic

13 de maig de 2016

Resum

La traducció literària no és tasca fàcil, ja que no només s'ha de traduir un text; també s'ha de transmetre un missatge. Per aquest motiu, s'ha de comprendre perfectament el text de partida, saber traslladar els referents culturals d'un idioma a l'altre i tenir sempre en ment el públic a qui va dirigida l'obra.

L'objectiu principal d'aquest treball és la traducció i l'anàlisi d'un fragment d'un relat infantil anomenat *The Giants and the Joneses*. La peculiaritat principal d'aquest text és que inclou un idioma inventat per l'autora. D'aquesta manera, el treball està compost per la traducció dels deu primers capítols i un anàlisi de les traduccions de l'idioma inventat i dels possibles errors i problemes que ens podíem trobar en el moment de la traducció per arribar a trobar una solució adequada amb l'ajuda dels recursos adients.

Paraules clau: Literatura infantil, traducció literària, Julia Donaldson, anàlisi traductològic

Abstract

Literary translation is not an easy process. It's not only the translation of a text; you also have to pass on a message. This is why you need to fully understand the source text, know how to transfer cultural elements from one language to the other and to always have the target audience in mind.

The main aim of this paper is the translation and the analysis of an excerpt from the novel for children *The Giants and the Joneses*. Its uniqueness is the language that the author made up for it. In this way, the paper is composed of the translation of the first ten chapters and the analysis of the translations for the made up words and for the possible mistakes and problems we could encounter during the translation, to reach a suitable solution with the help from the appropriate resources.

Keywords: Children's literature, literary translation, Julia Donaldson, translation analysis

Índex de continguts

---

1. Introducció	5
1.1. Justificació del treball.....	5
1.2. Objectius del treball	5
1.3. Metodologia	6
1.4. Literatura infantil.....	7
1.5. Autora.....	8
1.6. Obra.....	8
1.6.1. Sinopsi	9
1.6.2. Valors de l'obra	9
1.7. Agraïments	10
2. Traducció.....	11
3. Comentari de la traducció.....	43
3.1. Traducció de les paraules en groilà	43
3.1.1. Canvis de lèxic	43
3.1.2. Canvis gramaticals.....	47
3.1.3. Canvis en la sintaxi	47
3.2. Solució de problemes i correcció d'errors en la traducció.....	48
3.3. Qüestions d'ortografia i tipografia	52
3.4. Referents culturals	53

4. Conclusions.....	55
5. Bibliografia	57
6. Annex.....	59
6.1. Text original.....	59
6.2. Glossaris	89
6.2.1. Diccionari Groilà – Català	89
6.2.2. Groilish – English Dictionary.....	90

1. Introducció

1.1. Justificació del treball

Durant tots aquests anys de curs hem estudiat diferents tipus de traducció; jurídica, econòmica, científica, tècnica... però la que més m'ha interessat ha estat la traducció literària. És per això que des del primer moment, quan a classe es començava a parlar del treball de final de grau, vaig tenir clar que volia dedicar-lo a la traducció i anàlisi d'un text literari.

El motiu pel qual vaig escollir la traducció literària per a realitzar aquest treball el resumeix de manera gairebé perfecta Clifford E. Landers (2001: 4) en el seu llibre *Literary Translation: a practical guide*. Després d'incloure una història curta escrita en anglès, diu:

“The pleasure of reading such a seemingly simple, brief, yet fully realized short story is something most of us would want to share with others. But if it is written in another language, access is limited to only those who read that tongue.” (Landers, 2001: 4)

El primer cop que vaig sentir a parlar de *The Giants and the Joneses* va ser fa uns quants anys, quan treballava en una acadèmia d'anglès i les meves companyes la llegien per capítols a les hores de classe, tot i que jo no havia arribat a llegir-la mai.

Alguna vegada les havia sentit dir que quan llegien la història, alguns alumnes les interrompien i deien que no entenien el que estaven llegint; fet que era lògic tenint en compte que els nens no tenien prou nivell d'anglès. A més, comentaven que era una història molt divertida i interessant i que els sabia greu que no l'entenguessin.

Per aquest motiu, en el moment que em vaig començar a plantejar el tema del meu treball de final de grau i després d'haver decidit que volia dedicar-lo a la traducció literària, em va venir a la ment el nom del relat de què parlaven les meves companyes de feina i els comentaris que havien fet. De manera que vaig decidir que en volia fer la traducció. Com deia Landers (2001: 4), volia compartir el relat amb altres.

1.2. Objectius del treball

L'objectiu principal del treball és la traducció i l'anàlisi d'un fragment d'un relat infantil *The Giants and the Joneses*, de Julia Donaldson. Vaig escollir aquesta obra per les peculiaritats que té i els reptes que em proposa. Per tant, un dels objectius secundaris és resoldre tots aquests

reptes de la manera més adequada possible. Un altre objectiu secundari és començar-ne la traducció perquè algun dia, potser a llarg termini i més enllà d'aquest treball, pugui arribar a interessar a alguna editorial i poder-la publicar sencera. De fet, en un primer moment em vaig plantejar dedicar el treball de final de grau a la traducció completa de l'obra i a la recerca d'editorials, però més endavant em vaig adonar que no tindria temps d'aconseguir-ho i vaig canviar d'opinió.

Pel que fa als reptes que em proposa aquesta obra, en primer lloc, el fet de traduir un relat destinat a un públic d'entre 7 i 12 anys m'ha fet limitar el registre i el vocabulari que he pogut fer servir en la traducció. M'he hagut de fixar en les construccions de frases i en el lèxic, ja que he hagut de tenir en compte el públic lector al qual va destinat el llibre en tot moment i assegurar-me que tot allò que escrivís ho pogués entendre un nen.

Un altre dels reptes que em proposa és que tot el llibre està escrit en dues llengües diferents: l'anglès i el groilià, que és una llengua que ha inventat l'autora. En groilià només hi apareixen paraules soltes i alguna frase, i és fàcil entendre-les gràcies al glossari que l'autora ens incorpora al final del llibre, encara que la majoria de vegades se'n pot intuir perfectament el significat gràcies al context o perquè l'autora ens incorpora la traducció directament al text.

Tot i així, aquest fet em va fer plantejar diverses preguntes: he de traduir l'idioma dels gegants? Si és així, com ho tradueixo? I quines estratègies he de fer servir? Tots aquests dubtes han aportat dificultat a la traducció, però l'objectiu era saber prendre les decisions adequades per obtenir el millor resultat possible.

1.3. Metodologia

Un cop vaig haver escollit què voldria incloure en aquest treball, tenir *The Giants and the Joneses* en ment i d'assegurar-me que el llibre no estigués traduït al català, vaig presentar la meva proposta de treball de final de grau.

Com ja he comentat anteriorment, en un principi tenia pensat traduir el llibre sencer i, de fet, a la proposta hi consta que en faria la traducció completa i que buscaria editorials per publicar-lo, però finalment i després de veure que potser no seria capaç d'aconseguir-ho, m'ho vaig replantejar. Finalment vaig decidir que no el traduiria sencer sinó que en traduiria un fragment i en faria l'anàlisi.

D'aquesta manera, el treball que presento a continuació està dividit en diferents parts: en primer lloc, he inclòs, a grans trets, apartats dedicats a la literatura infantil, a l'autora i a l'obra. Com que es tracta d'una obra per a nens d'entre 7 i 12 anys, he volgut constatar els valors didàctics i a la importància que té la llengua inventada.

Més endavant, el segon apartat, hi ha inclosa la part pràctica del treball: la traducció dels primers deu capítols del llibre, amb les il·lustracions incloses. També s'hi pot trobar l'original digitalitzat (Annex, 6.1). Pel que fa als glossaris, hi incloc el diccionari groilià – català (Annex, 6.2.1) i el *Groilish – English dictionary* (Annex, 6.2.2).

Els recursos que he utilitzat per a la traducció són variats, tant en format paper com digital. Hi podem trobar manuals d'estil, com serien el *Manual d'estil de redacció i edició de textos* (Mestres, 2000) o el *Manual d'estil del 9nou* (Coromina, 2008); diccionaris en línia com el *Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans* o el *Diccionari Alcover-Moll*; i altres recursos en línia com per exemple *l'ésAdir*, el portal lingüístic de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals o *l'Optimot*, la pàgina web de consultes lingüístiques del servei de la Generalitat.

Després de la traducció del fragment, hi incloc el comentari de la traducció. He decidit no fer un comentari només centrant-me en els processos de traducció, sinó que he cregut més interessant posar èmfasi als canvis i decisions que he hagut de prendre a l'hora de traduir l'idioma inventat i he volgut fer un recull dels problemes i possibles errors que em van semblar més significatius i els que em van portar més dubtes.

Finalment, després del comentari de la traducció, dedico un apartat a les conclusions, on faig una reflexió sobre si he assolit o no els objectius plantejats al començament del treball.

1.4. Literatura infantil

El text que he traduït en aquest treball, com ja he esmentat anteriorment, és un fragment d'un relat infantil. Per arribar a comprendre què és la literatura infantil vaig decidir fer una mica de recerca, que va consistir principalment en buscar els mots al diccionari. El *Diccionari de la llengua catalana* em presentava les següents definicions:

literatura

1 1 f. [FLL] Art d'escriure i de llegir, coneixement de tot el que ha estat escrit.

1 2 f. [LC] [FLL] Activitat que, per mitjà de l'escriptura, es proposa més un fi estètic que no pas didàctic.

infantil

1 1 adj. [LC] [MD] Relatiu o pertanyent a la infància o a l'infant.

1 2 adj. [LC] [MD] Propi d'un infant, dels infants.

Veient que l'última definició no m'aportava gaire informació sobre els límits de la infància, vaig continuar la recerca amb curiositat per saber quan es considera que acaba aquesta etapa:

infància

1 1 f. [ZOA] [MD] [FS] Període de la vida que comprèn des del naixement fins a l'adolescència.

I per aprofundir-hi encara una mica més, la *Gran Enciclopèdia Catalana* m'oferia la següent definició:

literatura infantil

f lit

Literatura destinada a un públic infantil.

Per tant, vaig considerar que la literatura infantil és aquella que té l'objectiu d'arribar a un públic lector de 0 a 12 anys. A més, sabem també que té molta importància a l'hora de formar els alumnes durant l'ensenyament bàsic, i per això es dóna tant valor didàctic a aquest tipus de literatura.

1.5. Autora

Julia Donaldson és l'autora del llibre per a nens que he traduït en aquest treball. Va néixer l'any 1948 i va créixer a Londres. Després d'estudiar a la Universitat de Bristol, va començar a treballar en el món de l'edició i com a professora. Mentrestant, escrivia cançons amb el seu marit i fins i tot va dirigir dos musicals per a nens.

Va començar la seva carrera com a autora quan una de les cançons que havia escrit es va transformar en un llibre. Des de llavors, ha continuat escrivint centenars d'obres per a nens i adolescents i ha rebut premis per les seves històries rimades, com per exemple *El Grúfal*, que s'ha traduït a més de 35 llengües.

1.6. Obra

L'obra que he escollit per traduir en aquest treball s'anomena *The Giants and the Joneses*. És un llibre d'aventures ideal perquè el llegeixin nens majors de 7 anys. El van publicar per

primera vegada el 2004, a l'editorial Henry Holt and Co. amb il·lustracions de Greg Swearingen; però l'edició que he fet servir per a aquest treball és de l'any 2005 i de l'editorial Egmont Books, i les il·lustracions que conté són fetes de la mà de Paul Hess. En total, té 196 pàgines, encara que per a aquest treball només he treballat en la traducció dels primers deu capítols.

1.6.1. Sinopsi

A la Jumbèlia, una nena gegant, li encanta escoltar les velles històries de l'*igli plop* que va escalar per la *munsolera* fins a Groil, la terra dels gegants. Per això, un dia, la Jumbèlia llança una mongeta avall des del voral de Groil.

Escala avall, avall i avall cap a la terra dels *igli plops*, on descobreix la Colette, la Poppy i l'Stephen Jones, els posa dins d'una bossa i se'ls endú a Groil.

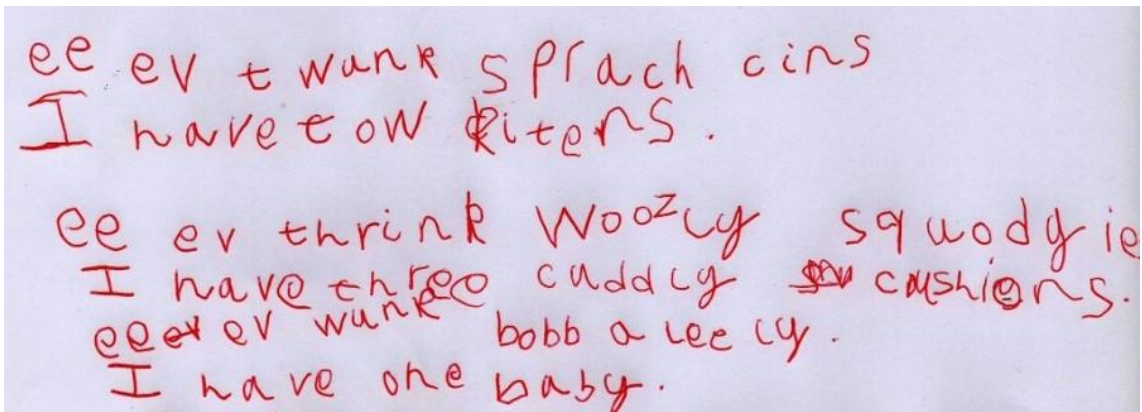
Aviat els nens es troben tancats dins la casa de nines de la geganta, sense cap manera aparent per escapar-se. Envoltats de perills, els nens se les hauran d'enginyar per sobreviure i trobar una manera per tornar a casa.

1.6.2. Valors de l'obra

The Giants and the Joneses és fonamentalment un gir del clàssic *Jack i la mongetera màgica*. En resum, qui planta la mongetera no és un humà, sinó que és una geganta. Aquesta variació fa que la història resulti familiar des de bon principi, encara que es tracti d'una alteració bastant destacada. A més a més, l'autora en fa una recreació més actual, amb aspectes de la societat d'avui dia.

Un fet important d'aquest llibre és que transmet la idea d'entendre i aprendre característiques d'una altra cultura: que l'autora presenta quan parla dels gegants. Encara que el món on viuen es representa de la mateixa manera que el món dels humans, hi ha una diferència molt clara: la llengua. Els gegants parlen groilià, una llengua que, per descomptat, els nens humans no entenen. Això fa que els petits lectors s'adonin que, com en la vida real, hi ha cultures que tenen diferències que les fan especials i úniques, encara que s'assemblin bastant a la pròpia.

El mateix llibre inclou, al final, un diccionari anglès – groilià per poder entendre perfectament totes les paraules d'aquest idioma estranger. Això permet que el petit lector pugui aprendre a utilitzar l'idioma i que fins i tot pugui crear frases en groilià. Aquesta és una manera didàctica perquè els nens aprenguin la convivència amb altres cultures i perquè vegin que aprendre altres idiomes és divertit.

Exemple de tres frases que ha escrit un nen en groilà i la traducció a l'anglès. (Extret de: <http://www.actuallymummy.co.uk/2014/02/28/book-review-the-giants-and-the-joneses-julia-donaldson/>)

El fet que la Jumbèlia, la nena gegant, i la Colette, una de les germanes Jones, comparteixin aficions crea una connexió entre allò familiar i allò estrany i fa que els petits lectors s'adonin que, tot i les diferències que hi pot haver entre cultures, també hi ha semblances.

Per últim, també els ensenya a entendre i a respectar als altres i la importància que té el treball en equip. Els personatges de l'obra no tenen cap altra opció que unir forces per sortir de les situacions complicades que se'ls presenten, des d'un germà gegant empipador fins a un gat gegant, passant pels diferents reptes que han de passar per poder escapar de Groil com ara haver de baixar per unes escales gegants o travessar forats enormes.

1.7. Agraïments

M'agradaria donar les gràcies al meu tutor, Ronald Joseph Puppo Bunds, per la seva ajuda, la seva paciència i per les hores que ha dedicat a les correccions i a les revisions. Si no hagués estat per ell, de ben segur que aquest treball no tindria el mateix contingut.

També voldria agrair a la meua família el suport i els ànims que m'han donat tot aquest temps. Gràcies a ells he continuat treballant amb ganes i no m'he rendit en cap moment.

Moltes gràcies.

2. Traducció

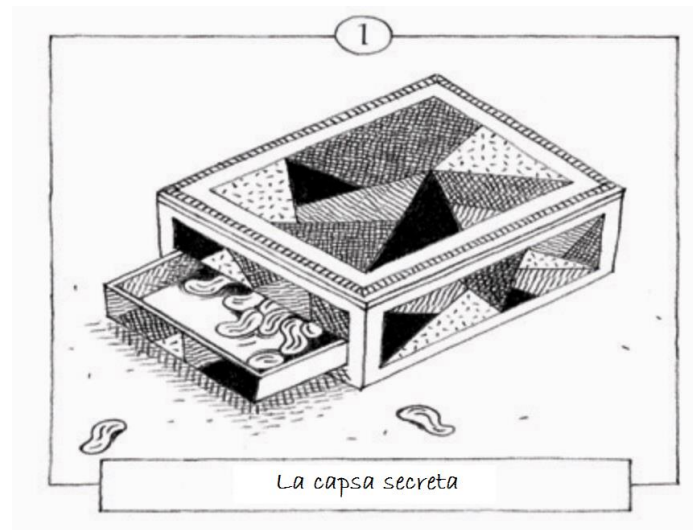
Els gegants i els germans Jones

De Julia Donaldson

Traducció de Gemma Cuatrecasas

1. La capsa secreta

—*Biix, biix, biix!* —va dir la nena gegant. En la llengua dels gegants, això volia dir: “siusplau, siusplau, siusplau!”.

La nena gegant, la Jumbèlia, estava incorporada al llit tot allargant un llibre a la seva mare.

—*Biix, biix, bixx, Maj!* —va suplicar una altra vegada.

La *Maj*, la mare de la Jumbèlia, va sospirar. No li calia ni mirar el llibre per saber que la imatge que hi havia a la portada era d'un petit home enfilat damunt d'una fulla. ¿Quan arribaria el dia que la Jumbèlia, que ja tenia gairebé nou anys i era perfectament capaç de llegir tota sola, creixés i deixés d'interessar-se per aquests contes infantils per anar a dormir dels *igli plops*?

Tothom sabia que els *igli plops* no existien realment. A més a més, només eren coses petites i fastigoses en totes les històries que s'explicaven d'ells. El germà gran de la Jumbèlia havia deixat de creure-hi molt abans dels nou anys.

La mare de la Jumbèlia va agafar un altre llibre de la prestatgeria. A la portada hi tenia la imatge d'uns quants nens gegants normals amb l'uniforme de l'escola que corrien.

Però la Jumbèlia semblava tan decebuda que la *Maj* es va rendir. I una altra vegada va haver d'explicar el conte ridícul de l'*igli plop* que s'enfilava per una *munsolera* i arribava a les terres de Groil.

Era un *igli plop* molt malvat: va robar una gallina i una arpa i un munt de diners. El pobre gegant al qual havia robat el va perseguir, però no era prou ràpid: quan ja havia baixat la meitat de la *munsolera*, l'*igli plop* la va tallar i el gegant va caure de tant amunt que va morir.

La *Maj* pensava que era una història horrible. I encara era més horrible veure que el desagradable *igli plop* es sortia amb la seva en comptes de rebre un bon càstig. Però semblava que no li importava a la Jumbèlia. Al contrari! Semblava que anava a favor de l'*igli plop*, i tant bon punt la seva mare havia acabat de llegir la història, la volia tornar a sentir una altra vegada.

—*Tuico, tuico!* —va cridar.

La seva mare s'hi va negar, però la Jumbèlia no parava de fer preguntes sobre els *igli plops*. Eren molt, molt, molt *igli*? Li arribarien al genoll o eren tan *igli* com el seu dit *igli*? Tenien cases i arbres i animals i llits i tasses i culleres *igli*? I què menjaven, a part de *munsoles*? Perquè havien de menjar *munsoles* per força, si s'enfilaven per *munsoleres*.

Però la *Maj* no l'ajudava gaire. Li deia que no menjaven *munsoles* ni s'enfilaven per *munsoleres*. Com podien fer-ho, si no existien?

Li va fer un petó de bona nit a la seva filla i va apagar el llum de la tauleta de nit.

Tan bon punt la Jumbèlia va deixar de sentir les passes de la seva mare, va tornar a engegar el llum. Va sortir del llit i va travessar l'habitació esquivant totes les col·leccions que tenia escampades pel terra. Hi havia una caixa de llauna plena de monedes, una bossa amb cloïsses i una cistella plena de pinyes. Hi havia una pila de botons, un munt d'oueres i una muntanya de

coixins. Però la Jumbèlia no volia jugar amb cap d'aquestes coses. Les va esquivar fins arribar a l'altra banda de l'habitació i va remenar un cofre molt gran.

Encara hi era? Sí!

La Jumbèlia va treure una capsa vella del cofre. Estava feta de diferents formes de fusta de colors. La va sacsejar i va somriure quan va sentir un soroll esmorteït i d'allò més encantador.

Va girar la capsa i va trobar la forma especial que buscava. Era un diamant vermell. El va prémer fort amb el polze, i el calaix amagat de la capsa es va obrir de cop.

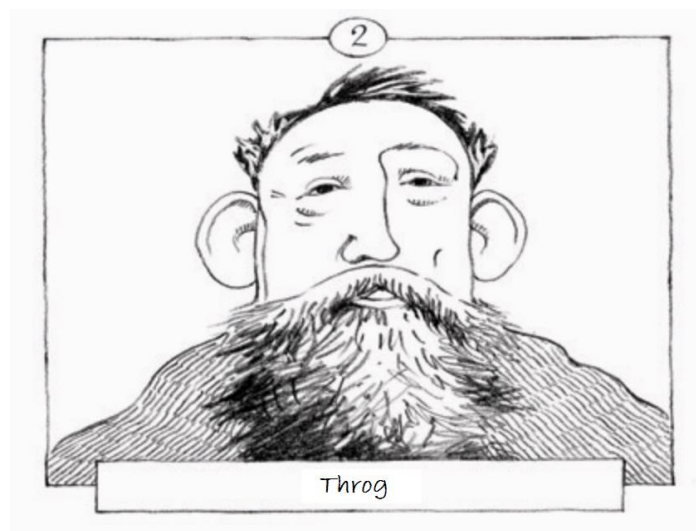
La Jumbèlia va somriure encara més i va posar la capsa al terra. Ajupida, va treure una mà plena d'allò tant bonic, arrugat i amb estampats amb espirals que hi havia a dins.

—*Munsoles!* —va murmurar mentre se les passava d'una mà cap a l'altra sense parar.

I llavors va tenir una idea; una idea meravellosa.

—*Munsolera?* —va dir.

2. Throg

Tot i que la mare de la Jumbèlia sempre li deia que no hi havia cap gegant adult que cregués en els *igli plops*, no era del tot veritat. Hi havia un gegant molt vell que sí que hi creia, però ningú se'l prenia seriosament perquè parlava sol tota l'estona. Parlava amb rimes sobre els *igli plops*

i de les *munsoleres* i caminava mentre parlava. Mai anava enlloc, sinó que donava voltes i voltes per la vora de Groil, a l'altra banda del mur, on acabava la terra i començaven els núvols. A la mà sempre hi portava una ampolla plena d'herbicida molt potent.

Aquest gegant vell es deia Throg, que volia dir "avís" en la llengua dels gegants, i les rimes que deia eren un avís per a tothom qui les escoltés, un avís que explicava que un dia tornaria a aparèixer una *munsolera* i que els *igli plops* astuts i malvats tornarien a escalar-la per envair Groil.

La seva rima preferida feia així:

<i>Arump o chai i glei, glei,</i>	<i>(Per la terra voltant jo vaig, vaig,</i>
<i>Arump o chai i glei</i>	<i>Per la terra voltant jo vaig</i>
<i>Oi, ribeli ribeli munsolera</i>	<i>Tu, horrible horrible mongetera</i>
<i>Il cragle oi flisterflai.</i>	<i>Et mataré aviat).</i>

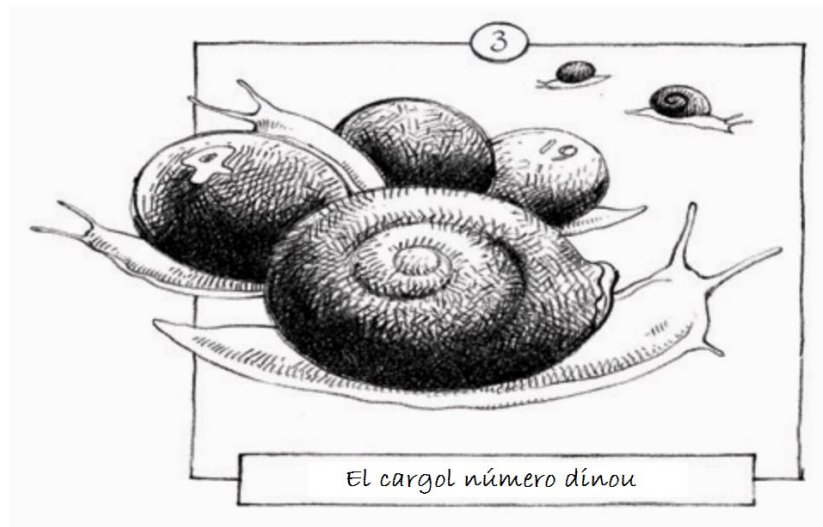
Gairebé ningú escoltava el vell gegant perquè la majoria dels altres gegants preferien allunyar-se del voral de Groil ja que tenien por de caure. Però de tant en tant els arribaven les rimes d'en Throg a través del vent. Llavors sacsejaven el cap, somreien i li deien el "pobre vell home"; *Rupi flupi plop*.

El pare de la Jumbèlia era policia. L'hi havia explicat moltes vegades que en Throg només feia que trucar a la comissaria demanant que organitzessin patrulles de policies per les terres del voral. Però cap dels policies es prenia l'idea seriosament.

—*Rupi flupi plop*— solien dir, com qualsevol altre gegant adult.

La Jumbèlia no havia estat mai a les terres del voral; no la deixaven sortir a l'altra banda del mur. Però ella havia sentit les rimes del vell Throg, i de tant en tant el trobava fent la migdiada o menjant entrepans en algun camp. Li hauria agradat parlar amb ell i demanar-li què en sabia dels *igli plops* i de les *munsoleres*, però no s'hi atrevia. No podia evitar tenir una mica de por d'ell.

3. El cargol número dinou

Més avall, a la terra dels *igli plops*, un noi humà d'onze anys, l'Stephen Jones, estava estirat al caminet del jardí, envoltat de bales de vidre.

—Insecte pal estúpid! —va cridar.

La germana de l'Stephen, la Colette, es va girar des del parterre de flors d'on acabava d'agafar un cargol.

—No és un insecte pal, és un cargol —va dir.

—Em referia a tu, borinot sense cervell! —l'Stephen es va aixecar com va poder i va llançar un grapat de bales ben lluny.

—Para! —va cridar la Colette—. És meva aquesta col·lecció de bales!

—Ja ho sé que és la teva col·lecció inútil —va dir l'Stephen—. Acabo d'entrebançar-me amb una, no? Ara també tindrè una col·lecció jo; una col·lecció de blaus.

—Ho sento —va dir la Colette—. Però no són inútils, són boniques. Són precioses i brillants i de tots colors.

L'Stephen va posar la veu aguda que feia servir per imitar la Colette:

—Precioses i brillants i de tots colors! —va xisclar.

—No saps apreciar res que no tingui un motor —va dir la Colette i va posar el cargol dins de la caixa de cartó que tenia als peus tot donant-li l'esquena a l'Stephen. Hi havia un altre cargol que feia moure les banyes damunt d'una fulla. Era el cargol número dinou—. Cap a dins —va dir.

Els altres divuit cargols s'arrossegaven per tota la caixa a pas lent. No paraven gaire atenció a la selecció de fulles que la Colette havia posat dins la caixa només per a ells. El cargol número quatre havia escalat la paret de la caixa i ja era gairebé al capdamunt.

—Us hauré de fer una tapa —va dir-los la Colette—. Amb forats, així podreu respirar.

Amb un trosset de cartró de la seva col·lecció de trastos n'hi hauria prou. La Colette va endur-se la caixa cap a dins de casa.

—Centpeus estúpid! —va dir-li l'Stephen, però sense gaire entusiasme. S'havia recuperat de la seva caiguda i ara seia sobre el seient del tallagespa tot remenant els controls. El tallagespa era nou de trinca. Era brillant i enorme. Fins i tot tenia un remolc. L'Stephen se n'havia enamorat a primera vista.

De seguida que la Colette va entrar a casa, va sentir la veu del seu pare:

—El rentamans està ple de segells! —cridava.

Ella va posar la caixa dels cargols damunt de la taula de la cuina i va córrer el primer tram d'escales amunt. El pare estava dret davant de la porta del lavabo i semblava enfadat.

—Ho sento —va dir la Colette—, els estic mullant per desenganxar-los dels sobres. Podries rentar-te les mans a la cuina?

Just quan el pare obria la boca per contestar, una ploma li va passar per davant del nas.

—Ocell volant! —va dir una altra veu, just a sobre seu.

La Colette va mirar amunt: la seva germana petita, la Poppy, estava estirada de panxa a terra al replà de dalt de tot, llançant plomes avall entre les fustes de la barana.

—Para! És la meva col·lecció de plomes! Ets tan pesada, Poppy! —la Colette va afanyar-se a córrer escales amunt i les seves passes sonaven fortes i furioses.

Però la veu que es va sentir des de baix encara era més forta i més furiosa.

—Colette! Vine aquí, ara mateix! —era la mare.

La Colette va agafar les plomes que la Poppy tenia a la mà i va baixar les escales, tot passant per davant del pare que encara remugava pel tema dels segells. La nena va obrir la porta de la cuina.

—Mira'ls! Són per tot arreu! —va dir la mare assenyalant cap a la taula. Els cargols s'arrossegaven pertot entre les engrunes de l'hora del te i deixaven un rastre llefiscós darrere seu. Un havia arribat a la vora de la gerra de mel i un de més aventurer (el número quatre una altra vegada) fins i tot escalava pel broc de la tetera.

—Ho sento —va dir la Colette per enèsima vegada. Va deixar les plomes damunt de la taula i va començar a recollir els cargols i a posar-los de nou dins de la caixa—, els hi volia posar una tapa però...

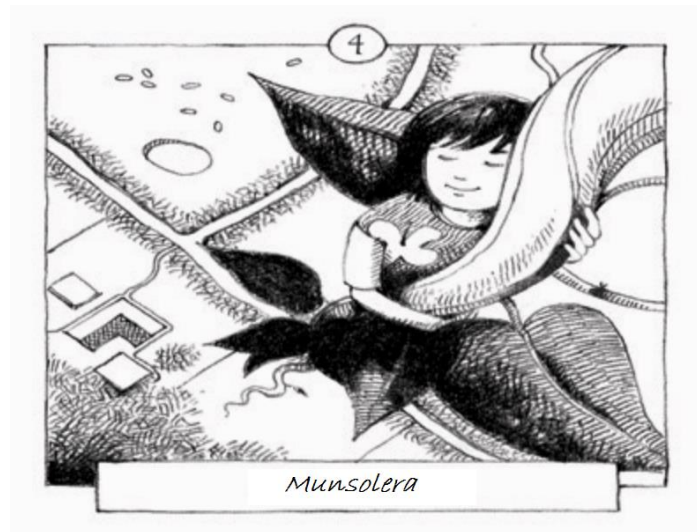
Però la mare no volia sentir cap però.

—Ja n'hi ha prou de col·leccions, amb aquesta t'has passat —va dir—. Torna'ls a fora. Ara mateix.

—Ocells! —va dir la Poppy quan va entrar a la cuina i va tornar a veure les plomes damunt la taula. Però la caixa gran de la Colette era molt més interessant. La Poppy va seguir la seva germana i la caixa cap a fora al jardí.

—Facis el que facis, no comenceu cap altra col·lecció mentre sigueu fora! —els va dir la mare. I la Colette va obeir. Si més no aquell dia. Però no va ser pas perquè estigués fent cas a la seva mare. Era perquè estaven a punt de col·leccionar-la a ella.

4. Munsolera

Per segona vegada a la seva vida, la nena gegant va escalar el mur. Llavors es va girar i va tornar a mirar el camí estret. No podia veure gaire lluny perquè hi havia boira, però no creia que ningú la seguís.

Sort que en Zab, el seu germà horrible, espieta i tafaner, estudiava a l'internat.

Ningú no havia vist la Jumbèlia el dia abans, tampoc, quan va venir per aquí i va tirar la *munsola* per la vora de Groil. Ningú l'havia sentit dient-li que creixés:

—*Eix, munsola, eix!*

Si més no, així ho creia. Però què passava amb el vell Throg? Podia ser que estigués a l'aguait per allà? Era allà en aquell moment, amagat darrere d'una de les roques que amb prou feines podia distingir a través de la boira?

Eren les rimes d'en Throg, igual que les històries per anar a dormir dels *igli plops*, que havien fet que la Jumbèlia anés a les terres del voral, però no tenia gens de ganes de trobar-se amb l'home, vell i estrany com era.

Va tenir una esgarripança. L'aire era més fred, aquell dia, i, a mesura que avançava, la boira era cada vegada més espessa. De seguida li va costar veure-hi; ni tan sols es veia la mà quan l'estirava davant seu, ni els peus quan avançaven pel terra dur.

Tampoc no hi havia gaire res per veure. No hi havia arbres a les boiroses terres del voral: ni flors, ni herba; res de res. El terra pedregós era nu i llis, fins i tot relliscava una mica.

No aniria gens bé, relliscar; no pas tan a prop del voral de Groil. La Jumbèlia avançava a poc a poc i buscava amb els peus allà on el terra s'acabava i començava el buit. El buit que ella esperava que, al cap i a la fi, no fos tan buit.

El va trobar, més a prop del que recordava. Es va aturar. Sí! Sens dubte hi havia alguna cosa que sorgia de la boira.

—*Munsolera!* —va murmurar, tota sorpresa.

La Jumbèlia va estirar la mà. No es va haver d'estirar pas gaire. De seguida, amb els dits va tocar una cosa humida, tova i freda: una fulla! I ràpidament, va estrènyer una tija gruixuda i ferma amb la mà.

Era la cosa més bonica que mai havia vist o tocat.

—*Bili Munsolera!*

Així que era veritat! Una *munsola* podia transformar-se en una *munsolera* en només una nit. I si això era cert... tota la història també ho devia ser! La Jumbèlia va estirar l'altra mà. I llavors els peus van seguir les mans...

I va començar a descendir.

—*Baf, baf, baf!* —avall, avall, avall pels núvols. Avall, avall, avall cap a la terra dels *igli plops*.

I quan ja havia travessat els núvols, va veure com tot s'estenia sota seu: tot de retalls de camps verds i *igli*, amb taques verdes més fosques que devien ser boscos, i fils de cotó que devien ser camins.

És clar, tot sembla *igli* si t'ho mires des de lluny. Potser quan arribés a terra, tot seria de la mateixa mida que a Groil.

Però no! Quan va arribar als peus de la *munsolera*, va deixar-se anar de les mans i va saltar sobre l'herba, que era tan curta i tan fina com les pestanyes d'un gegant.

—*Igli strimp!* —va cridar.

I després va veure una cosa que era encara més meravellosa. Un parell de passes més enllà, hi havia unes criatures de llana de la mida d'un ratolí que mossegaven l'herba. Però no eren ratolins, és clar. Segur que eren ovelles.

—*Igli beleres!*

La Jumbèlia va treure's la bossa que duia a l'esquena per recollir col·leccions. No era pas una bossa gaire grossa, però tenia unes quantes butxaques. Va agafar una *belera*. Es movia i belava quan la va posar dins d'una de les butxaques. També hi va posar una mica de *strimp*, tot esperant que la *belera* es calmés i en mengés una mica.

La Jumbèlia estava més que contenta. Si hi havia *beleres*, de ben segur que hi hauria *plops*.

Va travessar uns quants camps, passant per sobre les tanques que només li arribaven al turmell, tot esquitxant mentre travessava una bassa que era tan profunda com un bassal.

Va tirar per un camí i va arribar a una bústia de correus.

—*Igli pobo!* —la va recollir i la va posar dins una de les butxaques de la seva bossa.

Va tombar per una cantonada i va veure una cabina telefònica.

—*Igli frangle!* —va cridar mentre la posava dins d'una altra butxaca. A la cantonada següent hi havia alguna cosa encara millor: un grup de cases ben *igli*. No hi veia cap *plop*, però en el jardí que tenia més a prop hi havia un gronxador tot cobert de coixins.

—*Igli quodxis!* —cap a dins de la bossa. Els coixins servien per fer un terra ben esponjós per als *igli plops*. Segur, seguríssim que trobaria algun *igli plop* aviat. Però els altres jardins estaven buits, malauradament, i encara que mirava per les finestres a dins de les cases i que veia un munt de bonics mobles *igli*, no hi veia cap *igli plop*.

La Jumbèlia va començar a preocupar-se i a pensar que la *maj* s'hauria despertat de la migdiada i que la devia trobar a faltar. Potser seria millor que anés cap a casa i que tornés un altre dia. Al cap i a la fi, ja tenia prou coses *igli* per jugar: la *pobo*, la *frangle*, els *quodxis* i, la millor de totes, la *belera bili* de llana. La *belera* havia parat de belar i la podia sentir mossegant l'*igli strimp*. La geganta tenia moltes ganes d'oferir-li *strimp* de mida gegant com cal.

Estava a punt de donar mitja volta quan va veure una altra casa tota sola gairebé un quilòmetre carrer avall.

Deu passes i ja hi era. El jardí del davant estava buit, però quan va veure què hi havia al jardí del darrere, va fer un bot d'alegria que va fer que la *belera* tornés a belar.

Hi havia una màquina aparcada al mig de la gespa.

—*Igli llatastrimp* —va xiuxiuejar, feliç.

Però més emocionant van ser les tres criatures que hi veia: una d'elles asseguda al seient del *llatastrimp*; les altres dues ajupides prop d'una caixa de cartró *igli*.

La Jumbèlia va comptar en silenci:

—*Unk, dunk, trink igli plops!*

5. Dins la bossa

—On som? —la veu de l'Stephen sonava tremolosa i tenia la cara ben pàl·lida.

La Colette va mirar al seu voltant, a les parets de la presó de lona blava que els envoltava. Va tenir una esgarrifança mentre recordava els tentacles roses i gruixuts que l'havien posat allà dins.

—Em sembla que som a la bossa d'un gegant —va contestar xiuxiuejant.

—No diguis tonteries! Els gegants no existeixen.

Però de seguida van sentir una veu ensordidora:

—*Igli plop bili* —deia, i els tentacles van tornar a aparèixer damunt seu, amb la Poppy ben agafada.

La Poppy reia.

—Més, més, nena gran! —deia, mentre la mà gegant la deixava anar. Semblava que es pensava que es tractava d'algun tipus d'atracció de fira nova i magnífica.

—No és una nena, és una geganta, ruca —va dir-li l'Stephen bruscament—. Segurament se'ns menjarà.

Però la Poppy va repetir:

—Nena gran —i va començar a saltar damunt dels coixins que cobrien el fons de la bossa.

I llavors, la lona del sostre va caure.

—Tot fosc —es va queixar la Poppy.

La Colette estava molt espantada, però va aconseguir trobar la seva veu i va cridar:

—Atura't! Deixa'ns sortir! Deixa'ns sortir!

—No et pot pas entendre, aquesta cosa. No ho has sentit? Parla un idioma diferent — l'Stephen semblava enfadat, com si tot això fos culpa seva.

Una sacsejada enorme els va llançar a l'aire i de nou cap avall. Mentre tots tres rodaven sobre els coixins sense poder-hi fer res, la Poppy va tornar a riure. Però la Colette i l'Stephen s'havien quedat muts. Tots dos sabien què estava passant. La geganta s'havia posat a caminar.

—Mama! Papa! Ajuda! —va cridar la Colette, però sense gaire esperança.

Llavors, un cop sobtat i el sotragueig es va aturar. El sostre fosc s'havia obert de nou, i entrava un munt de llum.

—Potser ens tornarà a deixar a terra? —va dir la Colette.

—O potser té gana —va dir l'Stephen.

La mà va tornar a baixar, però no pas per treure'ls.

—Està posant alguna cosa a dins —va dir la Colette.

—Corda de pines! —va dir la Poppy.

—*Igli suixerú!* —va dir la veu.

—Que ningú sap parlar català? —va dir l'Stephen—. És una corda per estendre la roba.

I així era, una de bastant llarga, tota plena de roba estesa amb pines, tovalloles i llençols. Un dels llençols va caure damunt de la Colette, i quan n'havia pogut sortir de sota, la bossa tornava a estar en la foscor i el viatge de sotracs havia tornat a començar.

La Poppy, encantada amb aquesta joguina nova, va començar a despenjar la roba i a arreplegar totes les pines en un cantó de la bossa.

—Oh no, tu també? —va dir l'Stephen, indignat—. No n'hi havia prou amb un col·lector a la família?

La Colette es va tombar cap a ell.

—Va, calla —va dir—. No pots parar mai de queixar-te?

—Sí —va dir l'Stephen, triomfalment—. Pararé de queixar-me quan tu paris de fer col·leccions.

La Colette no s'ho podia ni creure. Eren allà, movent-se en la foscor, dins d'una bossa d'una geganta i, tot i així, encara es barallaven.

Abans de poder pensar una resposta mordaç, es va sentir un soroll molt fort just al costat de la seva orella: un soroll baix, llarg i que grinyolava que semblava venir des de dins de la bossa. La Colette es va trobar agafada a l'Stephen tot i la seva baralla.

—Què ha estat això? —va demanar ella.

—Xai beee! —va dir la Poppy.

—No és pas època de xais —va dir l'Stephen amb la seva veu de setciències—. Tot i així, el bel sona massa greu. És una ovella.

Els tres germans van tornar a sentir el bel, com si l'ovella hi estigués d'acord. Era just darrere d'una de les parets de lona.

—Nena gran té xai beee —va dir la Poppy, tossuda.

—La nena gran té ovelles gegants, vols dir —va dir l'Stephen—. Segurament per sopar. O potser nosaltres som el sopar i l'ovella és l'esmorzar.

Llavors la Poppy va començar a plorar. La Colette la va envoltar amb un braç.

—Molt bé, Stephen —va dir.

—Em sap greu. Ho sento, Poppy —va dir l'Stephen, que gairebé mai demanava perdó. La Colette es va adonar que la veu del seu germà tornava a tremolar—. És només que voldria poder treure'ns d'aquí dins. Ja ho sé! Dóna'm una d'aquestes pinces d'estendre, Poppy.

La Poppy va tirar els mocs amunt i n'hi va donar una. L'Stephen la va fer servir per estirar i pessigar un cantó de la bossa mentre s'anaven sacsejant.

—Què fas? —va demanar la Colette.

—Noto un petit forat aquí, on la costura s'ha afluixat. Si el puc fer més gran, potser ens podrem escapar.

—Però ens mataríem si saltéssim.

—Pot ser que torni a deixar la bossa al terra —va dir l'Stephen, mentre anava fent forat—. Mira, és prou gran per veure-hi a través, si més no —es va estirar de panxa a terra i va posar l'ull al forat—. Oh no.

—Què passa? —va demanar la Colette.

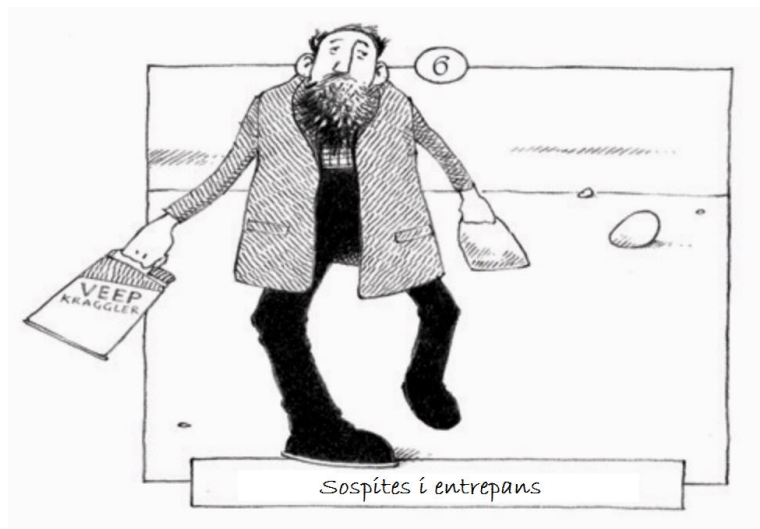
—Millor que ho miris.

Així que la Colette va mirar a través del forat i va començar a marejar-se i a tenir por.

—És el que em penso que és? —va dir.

—Sí. Ens enfilem per una mongetera.

6. Sospites i entrepans

Arump o chai i glei, glei,

Arump o chai i glei

Oi, ribeli ribeli munsolera

Il cragle oi flisterflai.

El vell Throg caminava coixejant, recitant la seva rima preferida i balancejant la seva llauna d'herbicida en una mà i la seva bossa de l'entrepà a l'altra. La seva veu era feble i esquerdada, i es trobava cansat i tenia fred. La boira era més espessa que de costum aquell dia, tan espessa que resultava difícil distingir una *munsolera* si és que n'havia crescut alguna durant el mes que feia que no havia anat a aquell tram de les terres del voral.

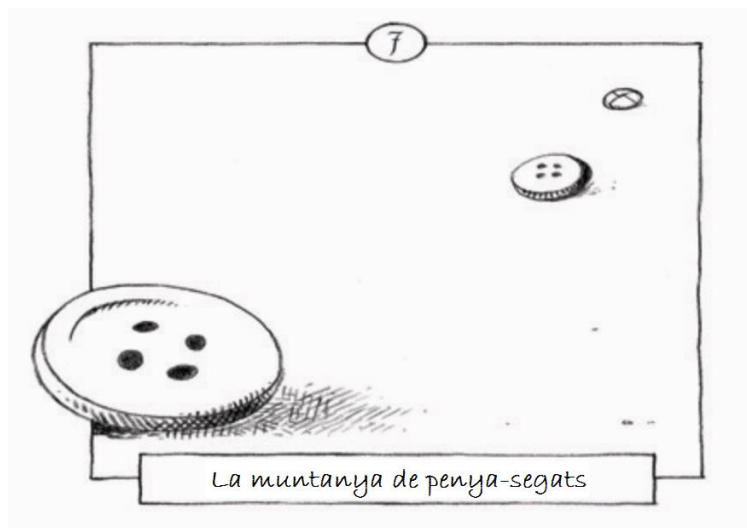
Ja era l'hora de la seva migdiada, va decidir en Throg. Va enfilem-se per creuar el mur, sortint de les terres del voral i arribant a un camp ben assolellat. Li aniria bé per escalfar els seus ossos vells, menjar-se el seu entrepà i dormisquejar una estona, però sabia que alguna cosa pertorbaria els seus somnis, tal com passava sempre. I si apareixia una *munsolera* i començava una invasió d'*igli plops* mentre ell dormia?

En Throg es va despertar d'un salt. S'acostava algú: ho notava dins els ossos. Però no passava res, només era una noia amb una bossa penjada a l'esquena. En Throg la va reconèixer: era la filla d'un dels policies inútils que es negaven a prendre's la invasió dels *igli plops* seriosament.

La noia caminava pel camí estret que anava des de les terres del voral cap a la ciutat principal. Què hi feia tota sola tan a prop del buit?

—Ahoi! —va cridar en Throg amb la seva veu fina i vella, però la noia semblava no sentir la seva salutació. Ella va continuar el seu camí i en Throg es va adonar que la noia tenia un somriure enorme a la cara.

7. La muntanya de penya-segats

—Aquest és l'últim botó —va dir la Colette. El va empènyer a través del forat que hi havia al fons de la bossa.

L'Stephen s'havia burlat d'ella quan s'havia buidat les butxaques i havia tret tots els botons: una altra col·lecció inútil, al seu parer. Però quan la Colette va suggerir deixar un rastre de botons per poder trobar el camí de tornada al capdamunt de la mongetera, ell havia admès, a contracor, que no era mala idea.

—Em sembla que hem arribat —deia, amb un ull al forat de la bossa—. Està obrint una porta.

I llavors va ser quan van sentir la segona veu. Era encara més forta que la primera. Sonava enfadada, i anava parlant i parlant i parlant.

La veu de la seva segrestadora sonava més tranquil·la.

—*Pimp, pimp, pimp* —no parava de dir en resposta al rebombori ensordidor dels crits furiosos.

—Nena gran fa enfadar la mama —va xiuxiuejar la Poppy.

La Colette es va adonar que segurament era veritat.

—I per què s'ha enfadat? —va respondre-li.

—Potser perquè la seva preciosa filla petita no ha agafat prou menjar per sopar —va dir l'Stephen.

Finalment, després de tornar a sentir un altre “*pimp*” que sonava a disculpa per part de la nena gegant, la mare gegant va quedar-se en silenci i la geganta caminava de nou.

—Som en una casa —va dir l'Stephen amb un xiuxiueig enèrgic.

La Colette va sentir que una porta s'obria i després se li va regirar l'estómac quan la geganta va deixar la bossa al terra.

—Ja n'hi ha prou —va dir l'Stephen. Havia agafat un dels pals que aguantaven la corda d'estendre la roba i el brandava com si fos una arma.

La Colette també en va agafar un. No semblava que fos una arma gaire poderosa.

El sostre de la bossa es va aixecar.

—Vinga, Poppy! Prepara't per lluitar! —va ordenar l'Stephen.

Però la Poppy va allargar els braços.

—Més, més, nena gran! —va dir, mentre els dits enormes l'envoltaven.

—Para! No li facis mal a la meva germana! —va cridar l'Stephen. Es va llançar cap a un dels dits amb una de les pinces de penjar la roba. Però la mà, amb la Poppy ben agafada, ja estava massa lluny per arribar-hi.

La Colette va mirar cap amunt amb impotència i va veure una cara gegant que mirava cap a dins de la bossa.

—*Igli plop bili* —va dir la geganta, portant-se la Poppy cap a la boca...

—No! —va bramar l'Stephen, i va llançar la pinça a la geganta. Li va tocar a la galta, però no va semblar adonar-se'n. La seva boca estava tocant la Poppy. Aviat l'obriria.

Però no la va obrir, sinó que es va sentir una espècie de xuclada, com un espetec.

—Tota molla! —va dir la Poppy.

—Ecs! —va dir l'Stephen—. Era un petó?

La Colette no va tenir temps de respondre: ara li tocava a ella. La geganta la va aixecar i se la va portar als llavis roses i brillants. La Colette va tancar els ulls. De seguida va notar-se la galta tota humida i va sentir una explosió a l'orella.

Es va atrevir a obrir els ulls i va veure un trosset d'un forat del nas pelut abans que la geganta la tornés a deixar a terra i l'empenyés per una porta.

—*Bili jum* —va dir la geganta ben contenta.

La Colette era dins d'una sala d'estar. Per sorpresa seva, els mobles eren mes o menys de mida humana. Hi havia un sofà, dues butaques, una d'aquestes tombada de costat, i una taula de cap per avall.

—Buu!

La Colette va saltar quan una silueta es llançava sobre seu des de darrere d'una de les butaques. Era la Poppy.

Un segon més tard, l'Stephen va anar a parar al costat de les seves germanes. Tenia una expressió de disgust a la cara.

—Ecs! —va tornar a dir. Mai havia estat gaire aficionat als petons.

—Encara sort! És millor això que no pas que se'ns mengi —va observar la Colette. I llavors:

—Xai beee! —va cridar la Poppy.

Una ovella gran, d'aspecte deixat i amb unes banyes magnífiques s'havia apropat a ells i els mirava, sospitosa. L'Stephen va posar els ulls en blanc.

—De tots els animals que hi ha al món, i vet aquí que ens toca una ovella! —va dir.

En aquell moment, la paret on hi havia la porta es va començar a bellugar. Es va obrir tot seguit i va deixar al descobert l'enorme cara somrient de la nena gegant.

—Jumbèlia —va dir, assenyalant-se a ella mateixa.

—Quin nom més estúpid —va xiuxiuejar l’Stephen.

—Jumbèlia! JUMBÈLIA! —va cridar la mare gegant des de lluny. Sonava impacient i força enfadada.

—*Ootle rootle!* —va respondre la segrestadora, tot cridant, i la façana de la casa de nines va tornar al seu lloc.

Durant un segon, van veure els llavis brillants i gegants de la Jumbèlia per la finestra, amb un dit a sobre:

—Xtt! —va xiuxiuejar. Llavors va desaparèixer.

—Ara és la nostra —va dir l’Stephen.

—Per què? —va demanar la Colette.

—Per escapar-nos, és clar —ja havia anat cap a la porta de la casa de nines.

Però la Poppy intentava fer-se amiga de l’ovella.

—Xai beee bonic! —anava dient mentre la perseguia donant voltes i més voltes per l’habitació.

L’ovella, que semblava que tenia més ganes d’escapar-se de la Poppy que no pas de la terra dels gegants, va baixar el cap i va obrir una porta amb un cop de banyes. Va sortir de la caseta, amb la Poppy al darrere.

—Mira, hi ha una cuina —deia la Colette, seguint la seva germana petita.

—I això què importa? Agafa la Poppy i vine —va instar l’Stephen.

La Colette no li va fer cas. Inspeccionava els fogons.

—Aquests reguladors no funcionen —va dir ella.

L’Stephen, tot sospirant, va dir:

—D’acord, ja agafo jo la Poppy.

La Colette va mirar dins la nevera. No estava freda, i el menjar que hi havia als prestatges era de plàstic. De cop, va tenir gana.

—Què se suposa que hem de menjar? —va demanar.

—Fa estona que t’ho dic! Són ells els que han de menjar, no nosaltres —va dir l’Stephen, agafant el braç de la Poppy—. Hem de sortir d’aquí!

La Colette va veure la desesperació als ulls del seu germà i va tornar a tenir por.

—Tens raó, Stephen —va dir—. Som-hi, Poppy.

De cop i volta, l’ovella anava al davant tot fent-los de guia. Els nens la van seguir per l’habitació principal de la casa de nines cap a la porta del davant.

—Herba! —va dir la Poppy. Però no ho era. Semblava més aviat una espècie de molsa gruixuda i profunda. Els peus s’hi enfonsaven quan caminaven.

—És moqueta, beneita —va dir l’Stephen. I llavors—: Ei! Mireu allò! —va assenyalar un munt de cotxes, autobusos i camions. Va empènyer una ambulància.

—És de plàstic —va dir, decebut—. Només és un munt de joguines.

La Colette no el va contestar. S’interessava més per un altre munt d’objectes que semblaven bols grans, arrugats i pàl·lids.

—Barret! —va dir la Poppy, posant-se’n un al cap. Tenien una petita tija just al centre.

—Són didals de glà! —va exclamar la Colette.

—Aquesta geganta està completament boja —va replicar l’Stephen.

—No, no està boja —va dir la Colette, pensativa—. Diria que col·lecciona coses, tal com faig jo.

—Sí, boja; ja ho he dit —va dir l’Stephen.

—Calla! Mira, ja veig la porta. I està oberta!

No els va ser gens fàcil obrir-se pas cap a la porta gegant a través de la moqueta verda i peluda. Primer van haver d’escalar llapis gegants que els barraven el pas com arbres caiguts, i després van trobar el camí bloquejat per una enorme pila del que semblaven plaques brillants i de tots colors.

—Em sembla que són botons —va dir la Colette.

—Creu-te-la —va contestar l'Stephen.

La Colette es va sorprendre en adonar-se que defensava la geganta:

—No hauries de queixar-te així. No em diguis que la meva col·lecció de botons no ens va ser útil.

—Ah sí? —va dir l'Stephen amb el seu to de veu més irritant.

La Colette se li va encarar:

—Què coi et passa, Stephen Jones? Per què has de ser tan despectiu tota l'estona? No vols tornar a casa? No vols tornar a veure el pare i la mare una altra vegada?

—Això que dius és genial: qui era que volia quedar-se a explorar la casa de nines?

—Ja hi tornes! Que no ho veus que estem tots plegats en aquest tràngol? No arribarem mai a casa si no pares de ficar-te amb mi!

—Ets tu que et fiques amb mi!

—El turonet rellisca! —va cridar la Poppy, interrompent la baralla dels seus germans. Intentava pujar el munt de botons i reia quan els botons lliscaven i queien amb fressa sota el seu pes.

—Necessitem rodejar-la, no passar-hi per sobre —va dir-li la Colette. Llavors va dirigir-se a l'Stephen—: Que véns?

L'Stephen va arronsar les espatlles, malhumorat, però la va seguir al voltant del turó de botons. Després d'això, el seu camí es va fer una mica més fàcil. Hi havia una via de tren de plàstic de color groc brillant que els duia gairebé fins a la porta, i quan de sobte la via es va acabar, hi havia només un altre turó que els barrava el pas: un turó suau i pelut de color lila.

—És una tovallola —va dir la Colette.

Llavors, la Poppy va dir:

—Un camp vermell.

—Sí que ho sembla —la Colette va observar el nou espai buit que tenien al davant—. Però mira aquella tanca d'allà. No havia vist mai un camp amb una tanca tan alta.

L'Stephen encara no deia res. La Colette li va tocar suaument el braç, per intentar fer les paus, però ell se la va treure de sobre.

Van continuar caminant cap a la tanca de fusta, tot passant per una altra porta gegant. La moqueta vermella era més prima que la verda i no costava tant caminar-hi.

Els ànims de la Colette s'anaven aixecant. Ella ja s'imaginava fora de la casa dels gegants i seguint el camí de botonets per arribar al capdamunt de la mongetera.

—Segur que la mare i el pare no ens deuen ni trobar a faltar, encara —va dir.

Però després...

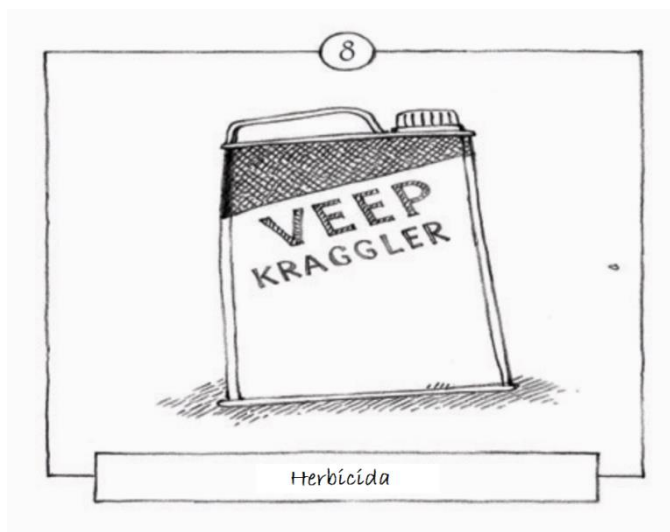
—Penya-segat —va dir la Poppy i tots es van aturar.

La Colette va mirar cap avall. Davant seu, la terra vermella s'enfonsava abruptament. Sí que eren al capdamunt d'un penya-segat, dues vegades la seva alçada: massa alt per saltar i massa vertical com per baixar escalant.

Per descomptat: aquella tanca tan alta de fusta era una barana. El penya-segat era un graó gegant. I a sota n'hi havia un altre, i un altre i un altre.

L'escala gegant era una muntanya de penya-segats.

8. Herbicida

Ja era l'hora que en Throg comencés a marxar cap a més enllà del mur, per tornar a patrullar. La boira de les terres del voral s'havia aprimat durant la seva migdiada, i ja no feia tant fred. En Throg es trobava descansat i alegre. Quan estava de bon humor, a vegades s'inventava una melodia per la seva rima preferida, com ho feia ara mentre caminava una altra vegada, escarrassant-se per mirar al buit.

Arump o chai i glei, glei,

Arump o chai i glei

Oi, ribeli ribeli munsolera

Il cragle oi flisterflai.

Sentia la seva veu més forta ara que havia dormit, i li agradava com sonava. Va aclucar els ulls i va deixar anar el cap enrere, cantant a ple pulmó, i en comptes de coixejar, ara gairebé feia gambades.

Gairebé havia cantat la cançó sencera tres vegades quan el peu li va relliscar i va aterrar amb un cop de cul.

Es va quedar allà assegut una estona, maleint el terra relliscós però sobretot a ell mateix. No hi havia excusa per tal falta de cura, sobretot amb la boira menys espessa que habitualment. Tant poc espessa que ara podia veure-hi clarament...

—*O munsolera!* —en Throg es va aixecar de seguida. Sí, era allà, exactament com es veia en tots els dibuixos: la tija gruixuda i *ribeli*, les fulles verdes i *ribeli*, i les beines verdes i *ribeli* que en Throg sabia que estaven plenes de *munsoles*.

El vell Throg mirava avall i el cor li batejava fort.

No podia veure-hi gaire lluny, per culpa del núvol, però no hi havia cap senyal de cap *igli plop*.

De manera que aquell era el moment pel qual s'havia esperat tota la vida.

En Throg va agafar la llauna d'herbicida. Va desenroscar la tapa, es va inclinar cap endavant i va vessar una mica del líquid poderós a la fulla de dalt de tot.

La *munsolera* va començar a encongir-se.

9. *Snishsnosh*

—Pots fer que la Poppy pari de saltar? —va dir-li l’Stephen a la Colette—. Em fa posar nerviós.

—Saltar és millor que queixar-se —va contestar la Colette, ara contenta perquè l’Stephen tornava a dirigir-li la paraula.

Tornaven a ser dins la casa de nines, on havien descobert una habitació a dalt de tot de les escales. Hi havia dos llits de plàstic i una llauna de sardines gegant. A dins de la llauna hi havien posat els coixins del gronxador i la Poppy, l’única que estava contenta, hi estava saltant al damunt.

—Per què hem hagut de tornar aquí? —l’Stephen seia en un dels llits, amb el cap entre les mans.

—Ja saps perquè —li va recordar la Colette—. És millor que la Jumbèlia no s’adoni que hem intentat escapar-nos.

Com si fos fet expressament, van sentir passes gegantines i la veu de la Jumbèlia:

—*Snishsnosh!* —va dir.

Va treure la façana de la casa de nines i va començar a remenar a la cuina. La Poppy va córrer escales avall. La Colette i l’Stephen la van seguir una mica més a poc a poc.

A la taula de la cuina hi havia un objecte que semblava una llesca de pa enorme. Però no tenia crosta, com el pa: era llisa i semblava greixosa, i tenia un to groguenc. En sortia un lleu rastre de fum, i l'olor no era pas de pa. No obstant, era una olor que la Colette coneixia molt bé, un dels seus olors preferits, de fet: una barreja de sal i vinagre i...

—Patata fregida grossa —va dir la Poppy.

—És la patata fregida més gran del món! —va dir l'Stephen, de sobte amb molt bon humor, i la Colette va riure.

—*Snishsnosh!* —va tornar a dir la Jumbèlia.

La geganta va començar a tallar la patata fregida a trossos.

—Vigileu —va dir l'Stephen—. És una fulla d'afaitar gegant. Podria estar planejant tallar-nos a nosaltres per repartir-nos després —però quan la Jumbèlia els va repartir els trossos de la patata gegant, ell la va mossegar de seguida i va dir—: Aquesta és millor que les del McDonald's!

—Quina sort que mengi el mateix que nosaltres, oi? —va dir la Colette amb la boca plena—. Em pensava que menjaven mandonguilles de llimac o alguna cosa per l'estil.

—No cantis victòria encara... Què és això?

La nena gegant havia posat tres objectes rodons i foscos a sobre la taula. S'assemblaven una mica als brioixos de xocolata que els feia la seva àvia. La Colette en va olorar un i hi va fer una mossegadeta. Tenia un gust familiar.

—Pansa grossa! —va dir la Poppy.

A mesura que anaven mastegant, la Jumbèlia els va posar una altra cosa davant seu. Era un tub de pasta de dents més llarg que la taula.

—Què vol, que ens mengem la pasta de dents? —va dir l'Stephen.

—Potser vol netejar-nos les dents —va dir la Colette.

Tots dos estaven equivocats. La Jumbèlia va desenroscar el tap del tub. Per als nens, el tap era de la mida d'un got gros. La geganta hi va posar unes quantes gotes d'un líquid de color taronja d'una ampolla gegant.

—*Bili glos* —va dir.

Van deixar que la Jumbèlia els donés el beure mentre ells en feien glopets, i només una mica de la beguda els va relliscar per la barbeta.

—Espero que no sigui verí...—va murmurar l'Stephen.

—No siguis ruc, és suc de taronja —va dir la Colette—. Però què té ara?

—Corda de pines! —va cridar la Poppy, reconeixent la corda per estendre la roba que havien trobat a dins la bossa quan hi eren ells.

—*Igli suixerú* —va dir la Jumbèlia.

Va agafar la Poppy i li va treure el jersei.

—Fred —va queixar-se la Poppy mentre també li treia la faldilla i va dir—: Dormir no —quan la Jumbèlia li va posar una camisa llarga de dormir d'encaix. Però llavors va estar encantada amb el jersei de futbol de ratlles que li va posar la nena gegant—. Ara guapa —va dir.

—Em sembla que et toca a tu —va dir l'Stephen a la Colette, mentre la Jumbèlia allargava la mà per agafar-la.

Tot i que la nena gegant anava amb compte quan els agafava, la Colette se sentia força intranquil·la.

—Estigues quieta i tot anirà bé —va dir l'Stephen.

La Jumbèlia va treure la roba a la Colette i li va fer ficar els braços en un anorac de color lila folrat amb llana i les cames en unes bermudes de color verd llima.

L'Stephen reia sense parar, fins que la Jumbèlia el va agafar i el va vestir amb un vestit de ballet de color rosa amb una faldilla de tutú. La Poppy va picar de mans i va dir:

—Stephen, balla!

—Au, endavant, Stephen! Fes puntes, com les ballarines! —va dir la Colette, gaudint de l'expressió indignada del seu germà.

—No puc pas vestir-me així —va cridar ell—. Posa'm roba de noi.

Però la Jumbèlia no l'entenia. En tot cas, tenia altres plans.

Els va tornar a agafar amb compte i els va posar en una part diferent de l'habitació. A la moqueta hi havia escampats tot d'animals de pagès fets de plàstic i de mida normal, alguns en posició vertical, d'altres estirats tristament a terra.

La Jumbèlia va posar la Colette sobre un tamboret de munyir al costat d'una vaca de plàstic. La Colette es va adonar que havia de munyir-la, però per descomptat que no sortia llet de les seves mamelles roses i dures.

A la Poppy li va permetre seure damunt d'un cavall de tirar carros molt gros. Li va encantar i de seguida va començar a fer cloc-cloc amb la llengua per fer els sorolls dels cavalls quan caminen.

L'Stephen tenia la vista posada en el tractor, però en comptes d'això, la Jumbèlia li va donar una galleda.

—Stephen dóna menjar a les gallines —va dir la Poppy.

—No tiraré blat de moro imaginari a gallines de plàstic! —va dir l'Stephen disgustat i va llançar la galleda ben lluny.

—*Pecky igli plop!* —va dir la Jumbèlia agitant el dit cap a l'Stephen, i a la Colette li feia por que volgués castigar el mal humor del seu germà.

Però de sobte, un bel va distreure la nena gegant. Hi havia una ovella de veritat entre totes les ovelles de plàstic. Semblava més desarreglada que mai, amb trossos de borrissol de la catifa verda barrejats entre la seva llana bruta.

—*Igli belera!* —va cridar la Jumbèlia ben contenta.

—Això m'ha salvat la pell —va dir l'Stephen.

—Sí, però no la facis enfadar més, em tenies ben preocupada —va dir la Colette.

Hi havia una altra cosa que també la preocupava. I és que la Jumbèlia semblava haver-se oblidat completament de l'ovella fins que havia reaparegut.

La Jumbèlia va agafar una de les ovelles de plàstic i va fer que es toquessin el nas amb la de veritat com si la volgués animar, però tot i així, no va parar de belar.

—Xai beee té gana —va dir la Poppy des de dalt del seu cavall.

La Jumbèlia semblava tenir la mateixa idea. Va començar a remenar per dins d'una bossa enorme.

—És la bossa on érem abans —va dir la Colette.

La nena gegant va treure una mà plena d'herba de mida normal d'una de les butxaques de la bossa. Llavors va posar alguna cosa al terra.

—*Igli frangle* —va dir.

—És una cabina telefònica —va dir la Colette.

—Segur que és d'allà al poble —va afegir l'Stephen, indignat.

—Truca mama, truca papa —deia la Poppy mentre baixava de l'esquena del cavall.

I gairebé com si ho hagués entès, la Jumbèlia va obrir la porta de la cabina i va posar-hi la Poppy a dins.

—Hola, mama, hola, papa. Veniu —va dir la Poppy. Llavors la seva cara es va posar tota tristoia. Va deixar caure l'auricular del telèfon i el va deixar despenjat.

La Colette li va obrir la porta.

—Mama i papa no hi són —va dir la Poppy.

—No —va contestar la Colette amb l'ai al cor. Veure la cabina telefònica tan familiar li havia fet venir enyorança—. Diria que la mare i el pare hauran trobat la mongetera, a hores d'ara —li va explicar a la Poppy, intentant animar-la—. O segur que la policia l'ha trobat. Algú ens vindrà a rescatar aviat. Segur que ja vénen cap aquí.

L'Stephen la va fitar, agressiu:

—Com? Vols esperar-te aquí jugant a la granja amb la geganta del pi fins que algú ens rescati?

—Doncs comença a pensar en una manera per baixar les escales.

—Xxxt! —va dir la Jumbèlia, i un segon després ja els havia posat dins el dormitori de la casa de nines. Van sentir com la seva mare entrava a l'habitació.

La Colette es va posar un dit als llavis i l'Stephen va assentir amb el cap. Fins i tot la Poppy semblava entendre que la dona gegant era més perillosa que la nena. Sense dir ni una paraula, va estirar-se damunt dels coixins de dins de la llauna de sardines, amb el polze ficat a la boca.

—Faríem bé d'imitar-la —va xiuxiuejar la Colette, i tant ella com l'Stephen es van estirar damunt dels dos llits.

En qüestió de segons, el polze de la Poppy havia relliscat de la seva boca. Dormia profundament.

La Colette estava desperta. No sabia si l'Stephen també ho estava, tampoc s'atrevia a xiuxiuejar-li res.

Se sentia molt sola, allà estirada, mig escoltant el que la mare gegant explicava amb veu monòtona, que suposava que era un conte per anar a dormir. La Colette va intentar no pensar en la seva mare i els tres llits buits que hi havia ara a casa.

El llum es va apagar, i en poca estona, la Colette va sentir un soroll sord que venia del llit de la Jumbèlia.

—La geganta del pi s'ha adormit —va xiuxiuejar l'Stephen.

—Pensava que tu també ho estaves! —va contestar la Colette, contenta perquè el seu germà no dormia.

—Se m'acaba d'acudir una cosa —va dir l'Stephen.

—Què?

—Una via de tren.

—De què estàs parlant?

—M'has dit que pensés en alguna manera per baixar les escales, i ja la tinc. Recordes les vies de tren de plàstic que hi ha al costat de la porta de l'habitació? És com la que tenia jo: està feta de diferents seccions que s'ajunten. Si en podem desmuntar una, la podríem fer servir com un tobogan per anar de graó en graó.

—No és mala idea, setciències —va admetre la Colette.

—Fem-ho, doncs.

—Què? Ara? Però la Poppy està dormint.

—Bé, intentem-ho ara i si funciona ja la despertarem.

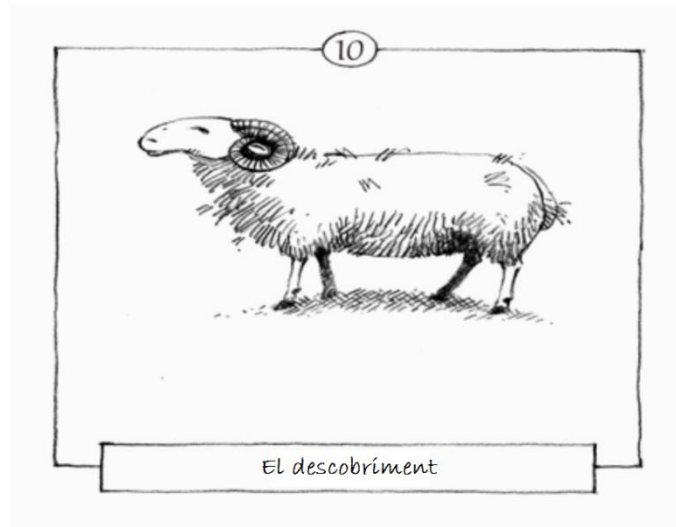
Van sortir de puntetes de la casa de nines, van caminar fins a la via del tren i van aconseguir desmuntar-ne una de les seccions de color groc brillant. L'arrossegaven cap a la porta quan un soroll que venia de sota del llit els va espantar.

—Què era això? —va xiuxiuejar la Colette.

Es va tornar a sentir el soroll. Era prou fort com per despertar tota la casa, i aquest cop no hi havia manera d'equivocar-se:

—Oh no —va grunyar l'Stephen, fluixet—. Calla, xai beee!

10. El descobriment

La mare de la Jumbèlia, la *Maj*, s'estava entretenant en la seva habitació quan va sentir un soroll.

Es va quedar parada i va escoltar. Res, excepte el degoteig molest de l'aixeta del bany que es negava a tancar-se correctament.

A dins seu, el *bobalili* li va donar un copet. Ell o ella ja era tot un belluguet. La *Maj* es va asseure al llit i va començar a pensar de nou en noms. Woozli si era una nena, que significava “tendre”. Si era un nen, potser Jinjarn: cor generós.

No és que els seus altres dos fills fessin honor als seus noms, va pensar amb tristesa. El nom del seu fill, Zab, significava “pau”, però en Zab era de tot menys pacífic. De fet, només la deixava en pau quan era a l’escola. Pel que fa a la Jumbèlia, el seu nom significava “amant de la llar”, però mira com s’havia tornat! La seva habitació sempre estava feta un desastre i no parava de marxar de casa tota l’estona, per col·leccionar un munt de coses encara més brutes i horribles.

On havia estat avui la Jumbèlia? La *Maj* havia de descansar i fer la migdiada cada tarda: això és el que li havia dit el metge. Però com podia descansar tranquil·lament si la seva filla se n’anava d’aquesta manera?

Potser la Jumbèlia es trobava sola quan jugava a casa. Tampoc hi ajudaria gaire quan en Zab tornés de l’escola l’endemà: no era gaire bon company per a ella, era més aviat una tortura. I com seria un cop naixés el *bobalili*? Què passaria si la Jumbèlia en tingués gelosia? Llavors potser se n’aniria de casa encara més sovint.

A la *Maj* no li agradaven gaire els animals, però a vegades es preguntava si haurien d’adoptar una mascota per a la seva filla. En Zab havia tingut un ocell, una vegada, un canari de color groc que li havia regalat l’àvia, però mai se n’havia cuidat gaire i tampoc va semblar trobar-lo a faltar quan va volar un dia que s’havia deixat la gàbia oberta. La Jumbèlia segur que seria millor a l’hora de cuidar una mascota, o potser hi perdria l’interès? Les seves dèries sempre tendien a desaparèixer força ràpidament.

Ai, els nens eren una preocupació tan gran!

Beee!

Una altra vegada! El soroll venia de l’habitació de la Jumbèlia.

A la llum del replà, la *Maj* veia que la Jumbèlia estava ben adormida. Roncava una mica, però el soroll que havia sentit no era un ronc, n’estava segura.

La *Maj* va donar un cop d’ull a l’habitació. No hi havia senyal de cap intrús.

Crec. Havia trepitjat alguna cosa. Era gairebé impossible no trepitjar res a l'habitació desendreçada de la seva filla. Va mirar cap avall per veure què hi havia sota els seus peus aquella vegada. Era una secció de la via de tren de plàstic.

Llavors, alguna cosa es va moure i se li va tallar l'alè de sobte.

Allà, als seus peus, hi havia una criatura bruta, d'aspecte deixat i amb banyes. Va fer un pas enrere, horroritzada.

Calma't, es va dir: ha de ser una joguina *igli* amb algun tipus de mecanisme.

Es va obligar a ajupir-se i a inspeccionar-la. La criatura va tornar a fer el soroll, i es va adonar que estava envoltada de petites boletes de color marró, com si fossin excrements de ratolí.

No era una joguina, era viva!

Semblava... però era una idea ridícula, era impossible! Semblava una ovella en miniatura.

Fos el que fos, era repugnant i antihigiènic, i s'havia d'eliminar de seguida. Respirant a fons, la *Maj* va atrapar la *belera*, que no parava de moure's, sota una caixa de cartró buida. Mentre ho feia, li va semblar sentir un altre soroll, com un xiuxiueig, que venia de sota del llit de la Jumbèlia.

Va escoltar una altra vegada, però tot era silenci.

Ara no era el moment per inspeccionar l'habitació, però al matí obligaria a la Jumbèlia a endreçar l'habitació i a llençar trastos.

Mentrestant, però, havia de tornar a la tasca desagradable. No s'atrevia a tocar la criatura lletja i horrible. Va furgar sota el llit i va agafar una sabatilla peluda. Això serviria.

La Colette i l'Stephen, des del seu amagatall sota el llit de la Jumbèlia, van observar amb impotència com la mare gegant feia servir la sabatilla per escombrar l'ovella dins de la caixa. La van veure com la treia de l'habitació i tancava la porta darrere seu.

Van sentir passes i més portes que s'obrien i es tancaven, i una estoneta més tard, van sentir l'aigua que s'empassava pel vàter gegant.

3. Comentari de la traducció

El comentari que realitzo a continuació es centra, en primer lloc, en la traducció de les paraules de l'idioma inventat i, en segon lloc, en la solució de problemes i errors que vaig tenir a l'hora de traduir. També hi ha un petit apartat en el qual hi exposo dos dubtes que vaig tenir pel que fa a tipografia i ortografia.

Per a cada aspecte que comento hi ha un exemple extret del text de la traducció. Al llarg del comentari es fan servir les abreviacions TO (text original) i TT (text traduït) en el moment de citar els exemples. Començo, doncs, amb el comentari de l'idioma inventat.

3.1. Traducció de les paraules en groilà

Per a la traducció del groilà vaig haver de fer servir bastant la imaginació. En alguns casos, la paraula que havia de traduir no tenia cap concordança amb l'anglès i això em facilitava la traducció, però en altres ocasions, la paraula sí que hi tenia algun tipus de relació de contingut semàntic amb l'anglès i havia de pensar alguna manera per mantenir-la; la majoria de vegades això implicava inventar-me una paraula nova, sempre intentant que la paraula nova sonés una mica com el català o amb sons propis de la llengua catalana.

D'aquesta manera, hi va haver casos en els quals no em va caldre fer cap modificació, però n'hi va haver d'altres que vaig haver de canviar completament la paraula. A continuació citaré uns quants exemples en cada apartat, tot i que algunes de les paraules han patit més d'un canvi a la vegada.

3.1.1. Canvis de lèxic

3.1.1.1. Cap canvi

Aquest cas era el més senzill. Com ja he dit anteriorment, hi ha paraules de l'original que tenen algun tipus de relació semàntica amb l'anglès, però no pas en les paraules que es poden agrupar en aquest apartat. És per això que es podia mantenir la paraula del text original en la traducció.

Aquest tipus de canvi és una manera per què l'idioma dels gegants soni menys familiar; per tant, direm que és una manera d'estrangeritzar la llengua inventada. A continuació en veiem un parell d'exemples:

Exemple 1: *Snishsnosh*

TO: As if on cue they heard giant footsteps and Jumbeelia's voice. 'Snishsnosh!' she said.

TT: Com si fos fet expressament, van sentir passes gegantines i la veu de la Jumbèlia:
—Snishsnosh! —va dir.

Exemple 2: *Plop*

TO: [...] when he was halfway down the bimplestonk the iggly plop chopped it down and the giant fell to his death.

TT: [...] quan ja havia baixat la meitat de la *munsolera*, l'*igli plop* la va tallar i el gegant va caure de tant amunt que va morir.

En tots dos casos, veiem que *snishsnosh* (que significa “patata fregida”) i *plop* (que significa “persona”) no tenen cap semblança amb la seva forma en anglès, així que vaig decidir que no era necessari inventar-se cap paraula per referir-me a aquests dos objectes en la meva traducció al català. En el cas de *snishsnosh*, el fonema representat pel dígraf “sh” resulta fonèticament familiar, però la seva representació ortogràfica és estrangeritzant, és a dir, apropa el lector català a la forma anglesa). El so de la paraula *snishsnosh* ens pot recordar al soroll que fan les patates quan les fregim o potser el soroll que fem quan ens les mengem.

3.1.1.2. Canvis ortogràfics

El canvi de l'ortografia és el que més he utilitzat durant aquesta traducció. La majoria de paraules inventades en l'original tenen fonemes anglesos que són poc comuns en català, així que la meva primera reacció va ser canviar-los per un tipus d'ortografia que s'adaptés més a la fe la llengua catalana. És per això que aquest és un procés domesticant i perquè les paraules en groilà semblin una mica més familiars.

En aquest cas també s'hi agrupen les paraules que no tenen cap tipus de relació amb el seu equivalent anglès i que, per tant, no feia falta canviar completament. A continuació hi veiem dos exemples:

Exemple 1: *Igli*

TO: Round the next corner was something even better – a cluster of iggly houses.

TT: A la cantonada següent hi havia alguna cosa encara millor: un grup de cases ben igli.

Com veiem, en aquest cas he optat per eliminar la doble *g* i deixar-n’hi només una, i canviar la *y* per una *i*, fet que fa que s’assembli una mica més al català.

Exemple 2: *Tuico*

TO: [...] she wanted it all over again ‘Tweeko! Tweeko!’ she cried.

TT: [...] la volia tornar a sentir una altra vegada.

—Tuico, tuico! —va cridar.

De la mateixa manera que en l’exemple número 1, vaig optar per canviar la *w* que no és gaire comuna en català per una *u* que té el mateix so, i per aquest mateix motiu vaig canviar la *k* per la *c* que en aquest cas sona igual que en l’original anglès.

3.1.1.3. Canvis fonètics

De canvis fonètics, n’hi ha hagut pocs, ja que intentava mantenir els mateixos sons que a l’original, però tot i així he cregut necessari fer aquest tipus de canvi en només alguns casos. El canvi més destacat és el del nom de la protagonista gegant, la Jumbèlia. Quan vaig decidir que li canviaria el nom, volia que als nens els semblés un nom català —tot i ser el nom d’una geganta i, per tant, ser de la cultura estranya— perquè semblés més familiar. D’aquesta manera, vaig voler mantenir els trets de l’original anglès i buscar una designació de nom català que hi lligués. No em va ser gens difícil arribar a la conclusió que la designació *-èlia* (el qual trobem en noms com: Amèlia, Ofèlia, Noèlia, o fins i tot el nom Èlia) em donava aquest resultat. A continuació hi cito un exemple:

TO: As for Jumbeelia, her name meant home-lover, but look how she had turned out!

TT: Pel que fa a la Jumbèlia, el seu nom significava “amant de la llar”, però mira com s’havia tornat!

En l'exemple es pot veure clarament que es canvia el so de la doble *e* en anglès, /i:/ pel so català /ɛ/. D'aquesta manera es pot veure que, tot i ser un nom inventat i que no és gens comú, ens dona una certa familiaritat, com si ja l'haguéssim sentit alguna altra vegada.

3.1.1.4. Canvis semàntics

Els noms d'aquest apartat són els que més m'han costat de traduir. En aquest cas era necessari buscar un equivalent, ja que d'alguna manera, els mots en groilià tenien algun tipus de relació semàntica amb la seva traducció a l'anglès.

A continuació en veurem tres exemples:

Exemple 1: *Belera*

TO: She put in a few tufts of strimp too, hoping that the blebber would settle down and eat them.

TT: També hi va posar una mica de *strimp*, tot esperant que la belera es calmés i en mengés una mica.

En anglès, el nom que utilitza l'autora ens fa pensar en el so que fan les ovelles (*bleat*). És per això que a l'hora de traduir vaig decidir utilitzar la mateixa estratègia: vaig fer servir el so de l'ovella en català com a lexema (*bel*) i hi vaig afegir el sufix *-era*.

Exemple 2: *Unk, dunk, trink*

TO: Jumbeelia counted to herself: 'Wunk, twunk, think iggly plops!'

TT: La Jumbèlia va comptar en silenci:

—Unk, dunk, trink igli plops!

En aquest cas vaig mantenir les últimes lletres de les paraules en el text original en anglès, però vaig canviar els començaments perquè tinguessin més relació amb el català. Totes tres paraules comencen gairebé de la mateixa forma que ho fan en anglès, i, d'aquesta manera, "wunk" (*one*), "twunk" (*two*), "think" (*three*) es converteixen en "unk" (*un*), "dunk" (*dos*) i "trink" (*tres*), mantenint la relació amb els números en català, on el fonema inicial de cada número reproduceix el lexema parcial corresponent al número en català, igual com en el cas de l'anglès.

Exemple 3: *Munsola, munsolera*

TO: So it was true! A bimple could grow into a bimplestonk overnight.

TT: Així que era veritat! Una munsola podia transformar-se en una munsolera en només una nit.

En aquest cas, *bimple* em feia pensar en la paraula anglesa per mongeta (*bean*), així que vaig buscar una paraula que sonés de la mateixa manera que *mongeta*. El resultat va ser el canvi de *bimple* per *munsola*, que fa pensar una mica en mongeta, i *bimplestonk* per *munsolera*, mantenint el mateix sufix que *mongetera* per què fos una mica més proper al català.

3.1.2. Canvis gramaticals

Tot i que en aquest text és difícil fer algun canvi gramatical en l'idioma inventat, ja que només se'n fan servir paraules i no s'han de traduir frases senceres, hi ha pocs casos per exemplificar-ho. Tot i així, crec que és important mencionar l'única ocasió en què hi ha hagut aquest tipus de canvi. El podem veure a continuació:

TT: Arump o *chai i glei, glei, [...]*

En el text original, *arump* és un adverbí (*around*), en canvi, en la traducció vaig decidir canviar-ho per “voltant jo vaig”. D'aquesta manera, *arump* passa de ser un adverbí a un verb en gerundi.

3.1.3. Canvis en la sintaxi

Per acabar amb la part de comentari de la traducció del groilià, comentaré un parell de decisions que he pres pel que fa a la sintaxi.

En primer lloc, en traduir les paraules del groilià em vaig adonar que en català s'hi havia d'incloure un article per determinar el gènere. És per això que vaig haver d'adaptar el gènere de moltes paraules. Tot seguit hi podem veure un exemple:

TO: After all, she had plenty of other iggly things to play with – the pobo, the frangle, the squodgies and, best of all, the beely woolly blebber.

TT: Al cap i a la fi, ja tenia prou coses *igli* per jugar: la *pobo*, la *frangle*, els *quodxis* i, la millor de totes, la *belera bili* de llana.

La decisió que vaig prendre va ser utilitzar el gènere de la traducció en català: la bústia de correus (*pobo*), la cabina de telèfon (*frangle*), els coixins (*quodxis*) i l'ovella que és femení (*belera*).

En segon lloc i per últim, em sembla important esmentar l'ordre dels adjectius en groilià. De la mateixa manera que en anglès, tots els adjectius es col·loquen davant del nom. Per això l'autora va decidir col·locar-los de la mateixa manera en groilià. Però el problema apareix quan es tradueix al català. Tenia l'opció de mantenir l'adjectiu davant del nom i, així, fer un procés d'estrangerització; o de canviar-ho i posar l'adjectiu després del nom i fer que la traducció s'acostés més al públic català.

Tenint en compte que és un idioma totalment nou i diferent, vaig optar per l'estrangerització i mantenir l'adjectiu davant del nom. Així, d'alguna manera el lector també podrà associar el groilià amb l'anglès i veure les semblances que tenen. A continuació en podem veure uns exemples:

TO: 'iggly blebbers!' [...] 'iggly pobo!' She picked it up and thrust it into a pocket of the bag. [...] 'iggly frangle!' she cried as it went into another pocket.

TT: —*Igli beleres!* [...]

—*Igli pobo!* —la va recollir i la va posar dins una de les butxaques de la seva bossa. [...]

—*Igli frangle!* —va cridar mentre la posava dins d'una altra butxaca.

Igli és l'adjectiu que va anteposat al nom de la mateixa manera que en anglès. Com podem veure, a la traducció al català he optat per mantenir-ho.

3.2. Solució de problemes i correcció d'errors en la traducció

En aquest apartat fem un recull dels errors que em vaig anar trobant a l'hora de traduir, d'alguns dels dubtes que em van sorgir i les respectives solucions. A més a més també crec necessari citar uns quants exemples de qüestions d'estil que tenen més a veure amb la redacció que no pas amb la traducció, però que segons el meu punt de vista és necessari tenir en compte.

El primer dubte que em va sorgir quan vaig començar la traducció va ser la forma de l'adjectiu "gegant". En molts casos, en l'original ens apareix "*the girl giant*" per referir-se a la Jumbèlia, i el primer que vaig fer va ser preguntar-me si havia de fer servir la forma de l'adjectiu en

femení “geganta” o si en aquest cas es fa servir el masculí genèric. A continuació en veiem un exemple:

TO: The girl giant, Jumbeelia, was sitting up in bed and holding out a book to her mother.

TT: La nena gegant, la Jumbèlia, estava incorporada al llit i li donava un llibre a la seva mare.

Després de fer recerca, vaig veure que l’adjectiu no té forma de femení. Per tant, és correcte utilitzar “gegant” per referir-se a una persona o objecte femení. A continuació veiem la definició que ens dóna el *Gran Diccionari de la Llengua Catalana*:

gegant –a

3 [generalment d'una sola desinència]*adj* Extraordinàriament gran; gegantí. *Un gos gegant. Una col gegant.*

Més endavant, i fent referència als adjectius, em vaig adonar que l’autora n’utilitzava molts davant d’un nom per descriure’l. Aquest fet pot semblar poc natural en català, així que en un principi considerava reduir la llista d’adjectius i limitar-la a dos, però si ho feia així es perdia l’efecte que donava utilitzar tants adjectius per a la descripció de l’objecte o de la persona.

TO: [...] she scooped up a handful of the lovely, wrinkly, squirly-patterned things inside.

TT: [...] va treure una mà plena d’allò tant bonic, arrugat i amb estampats amb espirals que hi havia a dins.

En tercer lloc m’agradaria comentar l’ús de possessius en català. Moltes vegades en solem abusar i els utilitzem en llocs on no són necessaris. Ens podem trobar que en un text en anglès n’apareguin molts, però en traduir al català n’hem de racionar l’ús.

El *Manual d’estil del 9nou* (Coromina, 2008: 97) dedica un apartat a l’ús innecessari dels pronoms possessius.

De vegades s’abusa, en la llengua escrita, dels possessius **el seu, la seva, els seus, les seves**. Sovint és **innecessari** i se’n pot prescindir sense que canviï el significat de la frase. En altres casos, és preferible, amb la mateixa funció, utilitzar un **pronom –en** o bé **li, els–**. l’ús del possessiu, en canvi, de vegades pot ser útil en comptes d’un demostratiu.

La primera frase de cada grup no és gaire recomanable.

[...]

. Va agrair l’homenatge amb llàgrimes **als seus** ulls.

- . Va agrair l'homenatge amb llàgrimes als ulls. [sense possessiu]
- [...]
- . Van haver d'embenar **el seu** braç.
- . **Li** van haver d'embenar el braç. [pronom] (Coromina, 2008: 97)

Així, a continuació cito un exemple de l'ús correcte dels possessius en un cas on podria haver comès l'error d'incloure-l'hi quan no era necessari:

TO: She pressed it hard with her thumb, [...]

TT: El va prémer fort amb el polze, [...]

Un altre error que he hagut de rectificar diverses vegades és l'ús de la forma en passat del verb *estar* seguit del gerundi com a forma d'expressar una acció en un moment concret del passat. A primera vista ja es veu que és un calc del *past continuous* de l'anglès. El *Manual d'estil de redacció i edició de textos* hi dedica un apartat:

La perífrasi *estar* + GER és correcta quan té valor de continuïtat o de reiteració:

[96] Quan hi arribarem ESTARAN BALLANT. [...]

Si aquesta perífrasi té, a més del valor de continuïtat, un valor de progressivitat, és preferible, sovint, d'emprar el verb *anar*, en comptes d'*estar*:

[100a] ~ El cel s'ESTÀ ENNUVOLANT. [...]

[100b] El cel ES VA ENNUVOLANT.

Aquesta perífrasi, aplicada a allò que s'esdevé en el moment present —sense indicar continuïtat o reiteració—, és perceptiva en anglès i es fa servir molt en espanyol; però en català cal emprar-la amb moderació. [...] (Mestres, 2000: 622)

D'aquesta manera veiem que és preferible utilitzar la forma de passat imperfecte, com podem veure a l'exemple que hi ha a continuació:

TO: Something else was worrying her too.

TT: Hi havia una altra cosa que també la preocupava.

*TT: Hi havia una altra cosa que també l'estava preocupant.

El següent problema que he trobat a l'hora de traduir ha estat el fet que l'anglès utilitza molt el verb *could* com a auxiliar en algunes frases, però que un cop es tradueix al català, no manté el significat de "poder". A continuació hi llisto un exemple:

TO: And when she was out of the clouds she could see it spread out below her, [...]

TT: I quan ja havia travessat els núvols, va veure com tot s'estenia sota seu: [...]

Tot i que és una qüestió que durant el curs se'ns ha repetit moltes vegades, considero necessari incloure en aquest treball l'ús correcte del *per què* / *perquè* / *per a què*. El *Manual d'estil de redacció i edició de textos* ens en fa una enumeració i ho complementa amb exemples de la traducció.

En primer lloc, trobem el *perquè* junt. Aquest s'utilitza com a conjunció causal, com a conjunció final i quan el volem utilitzar com a substantiu.

TT: [...] però ningú se'l prenia seriosament perquè parlava sol tota l'estona.

En segon lloc, hi trobem el *per què* separat. L'utilitzarem com a interrogativa (tant directa com indirecta) i en casos on el *què* esdevé un pronom relatiu fort

TT: —I per què s'ha enfadat? —va respondre-li.

Per últim, tenim el *per a què*. Aquest es fa servir com a interrogativa (tant directa com indirecta) i en casos on el *què* esdevé un pronom relatiu fort. D'aquest no en tenim cap exemple en la traducció.

També trobo adequat parlar del *per* i *per a*, ja que, de la mateixa manera que amb el *per què*, és fàcil equivocar-se. El *Llibre d'estil de la CCMA* ofereix les següents explicacions: utilitzarem *per* davant de substantius per expressar causa, davant d'infinitius i davant d'un adverbí o una conjunció.

TT: [...] la mare gegant feia servir la sabatilla per escombrar l'ovella [...]

En canvi, farem servir el *per a* davant de substantius per expressar una finalitat i davant de locucions adverbials.

TT: Els coixins servien per fer un terra ben esponjós per als *igli plops*.

3.3. Qüestions d'ortografia i tipografia

Ara que ja he parlat dels aspectes que m'han semblat més problemàtics de la traducció, m'agradaria comentar un parell de qüestions que també m'han fet dubtar i sobre les quals he hagut de buscar informació per comprovar que les decisions preses fossin les adequades.

En primer lloc i tornant a l'idioma inventat, un dels primers dubtes que vaig tenir quan vaig començar a traduir va ser el fet de ressaltar els mots en groilià que apareixien en el text. En el text original no hi fa cap distinció, i encara que sigui fàcil saber què és anglès i què és groilià, em resultava una mica difícil a l'hora de llegir. A més, vaig tenir en compte que el públic al qual va dirigida l'obra és menor de 12 anys i, per tant, em donava la sensació que hi havia de fer alguna distinció.

El primer pas que vaig fer en referència a aquesta qüestió, va ser buscar informació al *Manual d'estil del 9nou*:

S'escriuen en **cursiva** les **paraules** o **expressions** reproduïdes d'una **altra llengua**, utilitzades excepcionalment en textos informatius.

. L'*investigative reporting* consisteix simplement en el reportatge sobre informació amagada.

. El bon *monsieur* que Molière va posar en escena ignorava que parlava en prosa.

. De petit va estudiar als *hermanos*.

. Amb l'excusa que les coses perfectes són inassolibles, es dediquen al *dolce far niente*.
(Coromina, 2008: 196)

D'aquesta manera, hauria estat incorrecte incorporar les paraules estrangeres al text sense cap tipus de senyal tipogràfic. A continuació hi veiem un exemple del resultat final:

TO: And how would it be once the bobbaleely was born?

TT: I com seria un cop naixés el bobalili?

Per convenció, els diàlegs en català s'han d'obrir amb el guió llarg, a diferència de l'anglès, que utilitza les cometes. De totes maneres, al llarg del text m'he trobat amb guions en l'original anglès i he dubtat moltes vegades en com transformar-lo al català, ja que no em semblava gaire comú utilitzar els mateixos guions en la traducció. Ho podem veure en l'exemple a continuació:

TO: She would have liked to talk to him – to ask him what he knew about iggly plops and bimplestonks – but she didn't dare.

TT: Li hauria agradat parlar amb ell i demanar-li què en sabia dels *igli plops* i de les *munsoleres*, però no s’hi atrevia.

En aquest cas s’ha optat per incorporar l’incís en la mateixa frase i separar-lo de la última part amb només una coma, encara que potser també podria haver fet servir els mateixos guions, però hi ha altres casos diferents, com per exemple el que cito a continuació:

TO: [...] he talked he walked – not just anywhere but round and round the very edge of Groil, [...]

En aquest exemple en concret, com que només hi apareix un guió a davant de l’incís no és correcte l’ús de guió en la traducció, així que s’ha de buscar una alternativa i en aquest cas s’ha optat per canviar el guió en el text original per un punt en el text traduït i reformular la frase:

TT: [...] caminava mentre parlava. Mai anava enlloc, sinó que donava voltes i voltes per la vora de Groil, [...]

Després de donar-li moltes voltes, vaig optar per buscar informació sobre els guions, i el *Manual d’estil de redacció i edició de textos* (Mestres, 2000: 189) em deia el següent:

[...]

En un incís, el primer guió s’escriu enganxat al mot que el segueix, i el segon, enganxat a l’última lletra del mot que segueix.

És un recurs de contrast. Generalment és utilitzat per indicar un incís dins d’una oració, funció que comparteix amb els parèntesis i les comes. (Mestres, 2000: 189)

D’aquesta manera em va quedar clar que si trobava una frase que fos un incís, en català també és correcte utilitzar els guions, sempre i que es col·loquin correctament.

3.4. Referents culturals

Sempre que traduïm un document hem de tenir en compte i saber distingir els referents culturals que hi ha presents al text. En molts casos costa de distingir-los, però en aquest fragment n’hi he trobat dos de molt clars. Els veiem a continuació:

Exemple 1:

TO: [...]‘You want to just wait here playing farms with Jumbo till someone rescues us?’

TT: [...] Vols esperar-te aquí jugant a la granja amb la geganta del pi fins que algú ens rescati?

En aquest cas, “jumbo” en anglès es refereix a alguna cosa molt gran. Si ho busquem a l’*Oxford Dictionary*, ens dóna les següents definicions:

jumbo

1 A very large person or thing.

En el moment que em vaig plantejar trobar una solució, sabia que si traduïa “jumbo” per un sinònim de gegant, perdria una part del que l’autora volia transmetre i que havia de buscar una manera per poder-ho conservar en català. D’aquesta manera, vaig començar a pensar maneres d’anomenar una persona molt gran o molt alta, i se’m va acudir que “gegant del pi” ens transmetia el mateix missatge que “jumbo” a l’original.

Exemple 2:

TO: They looked a bit like bun-size Christmas puddings.

TT: S’assemblaven una mica als brioixos de xocolata que els feia la seva àvia.

En aquest exemple em passava una mica el mateix que amb l’exemple anterior. En l’original anglès ens trobem amb un plat típic anglès que tothom coneix, però que si a l’hora de traduir-lo es manté “púdings de nadal”, potser el lector no sap què son. El problema d’aquest exemple és que els *Christmas puddings* s’han d’assemblar a pances si tenim en compte el context, així que vaig decidir fer un canvi a la frase i substituir-los per “els brioixos de xocolata que els feia la seva àvia”.

4. Conclusions

En el moment que vaig començar aquest treball, tenia la intenció d'assolir dos objectius principals: la traducció i l'anàlisi d'un fragment del relat infantil *The Giants and the Joneses*. Aquests objectius n'implicaven dos més de secundaris: la resolució dels reptes que se'm presentaven i la presa de decisions adequades.

El primer objectiu principal consistia en la traducció d'un fragment d'unes 7.800 paraules amb la dificultat que en el text hi apareix un llenguatge inventat. En un primer moment pensava que seria una traducció senzilla, ja que es tractava d'un text escrit per a nens i m'imaginava que el llenguatge no seria gaire difícil i que no hi tindria gaires problemes, però a mesura que anava avançant en la traducció, els dubtes eren cada vegada més difícils de resoldre i la tasca en sí va resultar ser més laboriosa del que considerava en un principi. M'agradaria remarcar, en aquest cas, la dificultat que vaig tenir a l'hora de traduir el llenguatge inventat, ja que amb cada nova paraula que em trobava havia d'aturar-me una bona estona i prendre decisions de les quals, en un primer moment, no estava del tot segura. També crec escaient comentar que aquesta va ser la tasca a la qual vaig haver de dedicar més temps, ja que volia que el resultat fos l'adequat, i diuen que la bona feina necessita temps i dedicació.

Pel que fa al segon objectiu principal, que consistia en l'anàlisi del lèxic groilià i dels dubtes i possibles errors en la traducció, m'agradaria dir que va ser un apartat que em va ajudar molt per acabar de polir la traducció final. Encara que mentre traduïa el text ja anava consultant dubtes i altres problemes, no va ser fins que no vaig realitzar l'apartat de l'anàlisi que vaig estar convençuda dels últims canvis i modificacions que vaig fer al text final. Crec convenient dir que aquest va ser l'objectiu que em va portar més feina, però també soc conscient que, com a traductora, també he de saber justificar les decisions que he pres i les solucions que he trobat.

Gràcies a l'anàlisi, també vaig poder assolir els dos objectius secundaris d'aquest treball, la resolució dels reptes que se m'anaven presentant en el moment de la traducció, els quals principalment tenien a veure amb la traducció del groilià, i la presa de decisions adequades en matèria dels principals dubtes que m'anaven apareixent durant el procés. Les decisions que vaig prendre per aconseguir la traducció definitiva no haurien estat les correctes si no hagués utilitzat tots els recursos que tenia disponibles, especialment els manuals d'estil. En alguns casos, fins i tot he hagut de tornar enrere després d'haver pres una decisió i canviar-la perquè

no estava del tot contenta amb el resultat, però opino que la traducció final compleix amb les meves expectatives.

Al llarg de la realització d'aquest treball he hagut de superar dificultats que de bon principi no esperava trobar-me. A l'hora de traduir literatura s'han de tenir en compte molts aspectes, i encara que sembli una tasca senzilla, no ho és. S'ha de conèixer perfectament la cultura d'arribada i també calen coneixements de la cultura de partida. De vegades, els coneixements de la cultura de partida no els necessitem només a l'hora de traduir, sinó que també ens calen per comprendre el text i això és molt important: si no entenem el text, la traducció resultant no serà l'adequada. No es tracta només de transportar un text d'un idioma a l'altre; es tracta de transmetre un missatge, i per poder-ho aconseguir no n'hi ha prou amb només saber l'idioma.

I per acabar, un altre aspecte que s'ha de tenir en compte quan traduïm literatura, és el públic al qual va destinada l'obra. La traducció que conté aquest treball està dedicada a un públic infantil, i això ens marca el llenguatge, les construccions i el registre que hem d'utilitzar. No hauríem obtingut el mateix resultat si no haguéssim tingut en compte que el text final l'ha de poder llegir un nen i entendre cada frase i cada paraula amb facilitat. Totes aquestes són dificultats que he hagut de superar al llarg de la realització d'aquest treball, però puc dir que estic molt satisfeta del resultat final.

5. Bibliografia

AINAUD, Jordi; ESPUNYA, Anna; PUJOL, Dídac. *Manual de traducció anglès-català*. Vic: Eumo Editorial, 2010.

COROMINA, Eusebi. *Manual de redacció i estil*. Vic: Eumo Editorial, 2008.

CORPORACIÓ CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS. *Llibre d'estil de la CCMA*. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 2013.

DONALDSON, Julia. *The Giants and the Joneses*. Londres: Egmont UK Ltd, 2010.

ÉsAdir, *Llibre d'estil de la CCMA* [en línia]. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 2016.
<<http://www.esadir.cat>> [Consulta: 08/05/2016]

GENERALITAT DE CATALUNYA. *Optimot, consultes lingüístiques – Llengua catalana* [en línia].
Barcelona: Generalitat de Catalunya, 2016.
<<http://aplicacions.llengua.gencat.cat/llc/AppJava/index.html>> [Consulta: 09/05/2016]

Gran Diccionari de la Llengua Catalana. [en línia]. Barcelona: Grup Enciclopèdia Catalana.
<<http://www.diccionari.cat/>> [Consulta: 11/05/2016]

Gran Enciclopèdia Catalana [en línia]. Barcelona: Grup Enciclopèdia Catalana.
<<http://www.enciclopedia.cat/>> [Consulta: 30/03/2016]

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. *Diec2 – Diccionari de la llengua catalana, 2a edició*. [en línia]
<dlc.iec.cat> [Consulta: 04/05/2016]

LANDERS, Clifford E. *Literary Translation: a practical guide*. Clevedon: Multilingual Matters, cop., 2001.

LAROUSSE EDITORIAL. *Diccionaris en català: català-castellà, català-anglès, català-francès, sinònims* [en línia]. <www.diccionaris.cat> [Consulta: 28/04/2016]

LINGUEE. *Diccionario espanyol-anglès* [en línia]. Colònia: Linguee GmbH.
<<http://www.linguee.com>> [Consulta: 02/04/2016]

MESTRES, Josep M., *et al.* *Manual d'estil: la redacció i l'edició de textos*. Catalunya: Eumo Editorial, Universitat de Barcelona, Universitat Pompeu Fabra, Associació de Mestres Rosa Sensat, 2000.

MOLL, F. de B.; ALCOVER, A. M. *Diccionari català-valencià-balear* [en línia] Palma de Mallorca, Barcelona: Editorial Moll, Institut d'Estudis Catalans. [Consulta: 09/05/2016]

OXFORD UNIVERSITY PRESS. *Oxford Dictionaries – Dictionary, Thesaurus & Grammar*. [en línia]. <<http://www.oxforddictionaries.com/>> [Consulta: 28/04/2016]

6. Annex

6.1. Text original

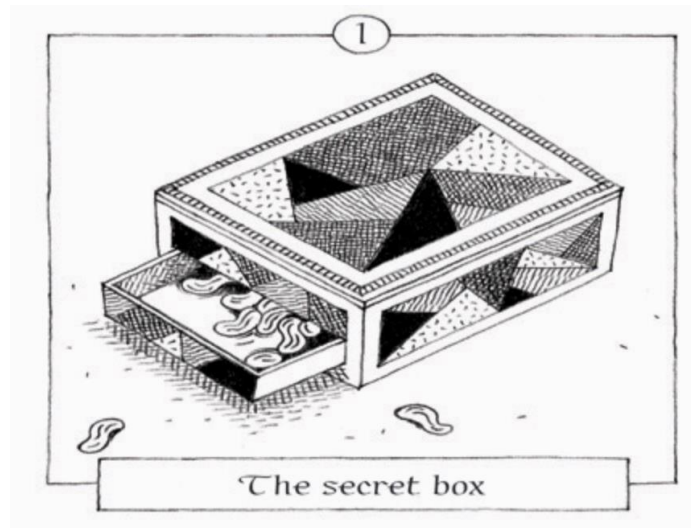

The Giants and The Joneses

By Julia Donaldson

1. The secret box

‘BEESH, BEESH, BEESH!’ said the girl giant. In giant language, this meant, ‘Please, please, please!’ The girl giant, Jumbeelia, was sitting up in bed and holding out a book to her mother. ‘Beesh, beesh, beesh, Mij!’ she pleaded again. Mij, Jumbeelia’s mother, sighed. Without even looking at the book, she knew that the picture on the front was of a tiny little man standing on a leaf. When would Jumbeelia, who was nearly nine and perfectly capable of reading to herself, grow out of these babyish bedtime stories about the iggly plops? Everyone knew that the iggly plops didn’t really exist. Just as well, since they were such nasty little things in all the stories about them. Jumbeelia’s big brother had stopped believing in them long before he was this age.

Jumbeelia's mother took a different book from the shelf. It had a picture of some nice normal giant children running about in school uniform.

But Jumbeelia looked so disappointed that Mij gave in. Yet again she told the ridiculous tale of the iggly plop who climbed up a bimplestonk and arrived in the land of Groil.

He was a very wicked iggly plop: he stole a hen and a harp and a lot of money. The poor giant who had been burgled chased after him but he wasn't fast enough; when he was halfway down the bimplestonk the iggly plop chopped it down and the giant fell to his death.

It was a horrible story, Mij thought. What was especially awful was the fact that the nasty iggly plop got away with his crimes instead of being punished. But Jumbeelia didn't seem to mind that. If anything she was on the iggly plop's side, and when her mother finished the story she wanted it all over again 'Tweeko! Tweeko!' she cried.

Her mother refused, so Jumbeelia contented herself with asking questions about the iggly plops. Were they very very iggly? Would they reach up to her knee or were they as iggly as her iggly finger? Did they have iggly houses and trees and animals and beds and cups and spoons? And what did they eat, apart from bimples? They must eat bimples, because they climbed up bimplestonks.

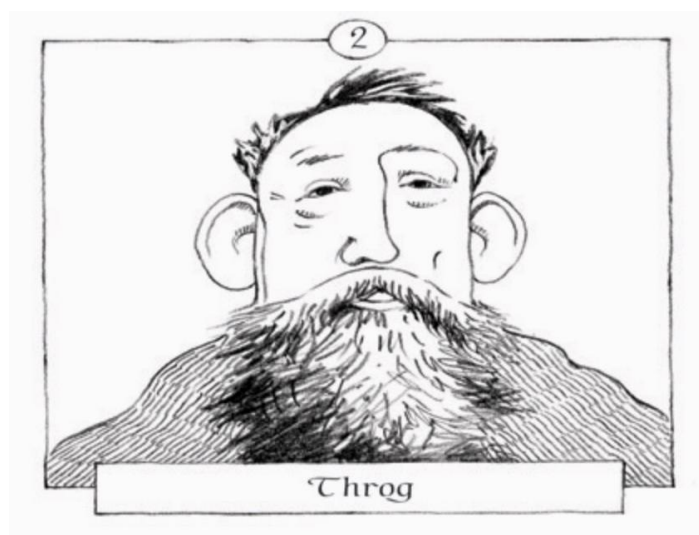
But Mij wasn't much help. They didn't eat bimples and they didn't climb up bimplestonks, she said. How could they, when they didn't exist? She kissed her daughter goodnight and switched out the bedside light. As soon as the footsteps had died away, Jumbeelia switched the light back on. She got out of bed and weaved her way across her bedroom. She didn't walk in a straight line because her bedroom floor was covered in all her collections. There was a tin of coins, a bag of shells and a basket of fir cones. There was a heap of buttons, a hill of egg boxes and a mountain of cushions. But Jumbeelia didn't want to play with these things. She weaved her way round them all to the corner of the room and rummaged inside a big chest.

Was it still in here? Yes! Jumbeelia took an old box out of the chest. It was made of different shapes of coloured wood. She shook it, and smiled when she heard the lovely dull rattling sound. Turning the box over, she found the special shape she was looking for. It was a red diamond. She pressed it hard with her thumb, and the hidden drawer in the box sprang open.

Jumbeelia's smile grew and she put the box down on the floor. Squatting, she scooped up a handful of the lovely, wrinkly, squirly-patterned things inside.

'Bimples!' she murmured as she poured them from one hand to the other and back again. And then an idea struck her a wonderful, marvellous idea. 'Bimplestonk?' she said.

2. Throg

ALTHOUGH JUMBELLA'S MOTHER was always telling her that no grown-up giants believed in the iggly plops, this wasn't quite true. There was one very old giant who did believe in them, but no one took him seriously because he talked to himself all the time. He talked in rhyme about iggly plops and bimplestonks and as he talked he walked – not just anywhere but round and round the very edge of Groil, the other side of the wall, where the land stopped and the clouds began. In his hand he carried a can full of extremely powerful weedkiller.

The old giant's name was Throg, which meant warning in giant language, and his rhymes were a warning to anyone who would listen a warning that one day a new bimplestonk would spring up and that the wicked cunning iggly plops would climb up it and invade Groil.

Throg's favourite rhyme went like this:

*Arump o chay ee glay, glay,
Arump o chay ee glay
Oy.frikely frikely bimplestonk,
Eel kraggle oy flisterflay.*

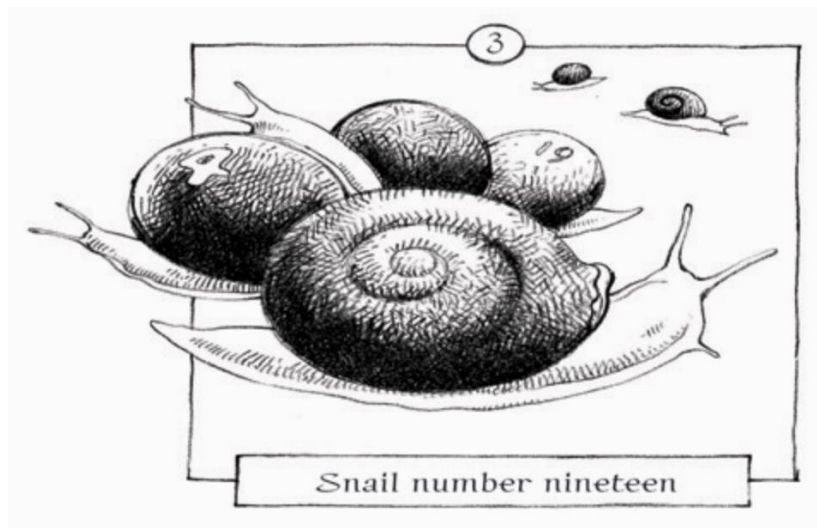
*(Around the land I go, go,
Around the land I go
You horrible horrible beanstalk
Ill kill you soon.)*

Hardly anyone did listen to the old giant because most of the other giants preferred to stay away from the edge of Groil, fearing that they might fall off. But now and again one of Throg's rhymes would drift to them on the wind. Then they would shake their heads, smile, and call him a poor old man – 'Roopy floopy plop.'

Jumbeelia's father was a policeman. He had told her that Throg was forever calling at the police station and asking them to organise proper police patrols of the edgeland. But none of the police took this idea seriously. 'Roopy floopy plop', they would say, just like all the other grown-up giants.

Jumbeelia had never been to the edgeland; she wasn't allowed the other side of the wall. But she had heard old Throg's rhymes, and now and then she caught sight of him taking a nap or eating sandwiches in a field. She would have liked to talk to him – to ask him what he knew about iggly plops and bimplestonks – but she didn't dare. She couldn't help feeling a little scared of him.

3. Snail number nineteen

DOWN IN THE land of the iggly plops, an eleven-year-old human boy called Stephen Jones lay sprawled on a garden path, surrounded by marbles.

'You stupid stick insect!' he yelled.

Stephen's sister Colette turned round from the flower bed where she had just picked a snail off a leaf. 'It's not a stick insect. It's a snail,' she said. 'I mean you, you brainless bluebottle!' Stephen scrambled to his feet and hurled a handful of marbles into a bush.

'Stop!' cried Colette. 'That's my marble collection!'

'I know it's your stupid marble collection,' said Stephen. 'I've just trodden on one, haven't I? Now I'm going to have a collection – a collection of bruises.'

'Sorry,' said Colette. 'But they're not stupid. They're beautiful. They're lovely and shiny and swirly.'

Stephen put on the silly high-pitched voice he used to imitate Colette. 'Lovely and shiny and swirly!' he screeched.

'Just because you can't appreciate anything that hasn't got an engine,' said Colette. She put the snail into the cardboard box at her feet and turned her back on Stephen. Another snail was sitting on a leaf, waving its horns around. Snail number nineteen, it was. 'In you go,' she said.

The other eighteen snails were sliding around in a slow bewildered way. They weren't taking much notice of the selection of leaves Colette had put in for them. Snail number four had climbed up the wall of the box and was nearly at the top.

'I'll have to make you a lid,' Colette told them. 'With holes in, so you can breathe.'

A bit of cardboard from her junk collection should do the trick. Colette took the box inside the house.

'Stupid centipede!' Stephen called after her, but half-heartedly. He had recovered from his fall and was now sitting on the seat of the lawn mower, fiddling with the controls. The lawn mower was brand new. It was gleaming and enormous. It even had a trailer. For Stephen it had been love at first sight.

As soon as she stepped into the house Colette heard Dad's voice.

'The basin is full of stamps!' he shouted.

She put the snail box on the kitchen table and ran up the first flight of stairs. Dad was standing in the bathroom doorway looking fed up.

'I'm sorry,' said Colette. 'I'm just soaking them off their envelopes. Can't you wash your hands in the kitchen?'

As Dad opened his mouth to reply a feather fell on his nose.

'Bird flying!' came another voice, from above them. Colette looked up. Her little sister Poppy was lying on her tummy on the top landing, throwing feathers down between the railings of the banisters.

'Stop! That's my feather collection! You're such a pest, Poppy!' Colette ran on up, her footsteps loud and furious.

But even louder and more furious was the voice which now rang up the stairs.

'Colette! Come here! Now!' It was Mum.

Colette grabbed Poppy's fistful of feathers and slunk back downstairs, past Dad who was still muttering about stamps. She opened the kitchen door.

'Look at them! They're everywhere!' Mum pointed at the table. The snails were slithering around among the crumbs from teatime, leaving slimy trails behind them. One had reached the rim of a jar of honey and an even more adventurous one (number four again) was climbing up the spout of the teapot.

'I'm sorry,' said Colette yet again. She put the feathers down and started to pick up the snails and put them back in the box. 'I was going to make them a lid but...'

But Mum didn't want to hear any buts. 'This is one collection too many,' she said. 'Put them back outside. Now.'

'Birds!' said Poppy, coming into the kitchen and spotting the feathers on the table. But Colette's big box was even more interesting. Poppy trailed after sister and box, out into the garden. 'Don't start collecting anything else out there, whatever you do!' Mum called after them. And Colette didn't. Not that day, anyway. But this wasn't because she was obeying her mother. It was because she was about to be collected herself.

4. Bimplestonk

FOR THE SECOND time in her life, the girl giant climbed over the wall. Then she turned and looked back down the narrow road. She couldn't see far because of the mist, but she didn't think anyone was following her.

Thank goodness her horrible spying, prying brother Zab was safely away at boarding school.

No one had seen Jumbeelia yesterday, either, when she came this way and threw the bimple off the edge of Groil. No one had heard her urging it to grow: 'Eep, bimple, eep!' At least, she didn't think so. But what about old Throg? Could he have been lurking around somewhere? Was he here now, hidden behind one of the huge boulders which she could only just make out through the mist?

It was Throg's rhymes, as well as the bedtime stories about the iggly plops, which had brought Jumbeelia here, but she certainly didn't want to bump into the strange old man.

She shivered. The air was colder today, and the mist grew thicker with every step she took. Soon she could hardly see anything – not even her hand when she held it out in front of her, not even her feet as they shuffled along the hard ground.

There wouldn't have been much to see anyway. No trees grew here in the cloudy edgeland; no flowers, no grass, nothing at all. The rocky ground was bare and smooth, even a little slippery.

It wouldn't do to slip – not so near the edge of Groil. Jumbeelia shuffled slowly, feeling with her feet for the place where the ground stopped and the emptiness began ... the emptiness which she hoped would not after all be quite empty.

Here it was, sooner than she remembered. She stopped. And yes! Surely there was something looming out of the mist.

'Bimplestonk!' she murmured, full of wonder.

Jumbeelia reached out. She didn't have to reach far. Almost immediately her fingers touched something damp and cool and floppy – a leaf! And now her hand was curling round a thick firm stalk.

It was the loveliest thing she had ever seen or felt.

'Beely beely bimplestonk!'

So it was true! A bimple could grow into a bimplestonk overnight. And if that was true, surely the rest of the story must be true! Jumbeelia reached out with the other hand. And then her feet followed her hands...

Down she climbed. 'Boff, boff, boff!' Down, down, down through the clouds. Down, down, down to the land of the iggly plops. And when she was out of the clouds she could see it spread out below her, a patchwork of iggly green fields, with darker green blobs which must be woods, and threads of cotton which must be roads.

Of course, things always looked iggly from a distance. Maybe when she reached the ground everything would be the same size as in Groil.

But no! Here she was at the very bottom of the bimplestonk. She unclasped her hands and stepped out on to grass as short and fine as giant eyelashes. 'Iggly strimp!' she cried.

And then she noticed something much more wonderful. A few strides away, nibbling at the strimp, were some woolly creatures the size of mice. But they weren't mice, of course – they must be sheep.

'Iggly blebbers!'

Jumbeelia took her collecting bag off her back. It wasn't a very big bag but it had several pockets. She picked up one of the blebbers. It wriggled and bleated as she put it gently into one of the pockets. She put in a few tufts of strimp too, hoping that the blebber would settle down and eat them.

Excitement bubbled up inside her. Where there were blebbers there were bound to be plops.

She made her way across a few fields, stepping over the ankle-high hedges and splashing through a pond as shallow as a puddle.

She strode along a lane and came to a pillar box.

'iggly pobo!' She picked it up and thrust it into a pocket of the bag.

She turned a corner and saw a telephone box.

'iggly frangle!' she cried as it went into another pocket. Round the next corner was something even better – a cluster of iggly houses. She couldn't see any plops, but in the nearest garden was a swinging seat covered in cushions. 'iggly squodgies!' Into the bag they went. They would make a nice soft floor for the iggly plops. Surely, surely she would find some iggly plops soon. But the other gardens were disappointingly empty, and though she peered in through the windows of the houses and saw lots of sweet iggly furniture there was not an iggly plop to be seen.

Jumbeelia began to worry that Mij would have woken up from her afternoon nap and be missing her. Maybe she should go home and come back another day. After all, she had plenty of other iggly things to play with – the pobo, the frangle, the squodgies and, best of all, the beely woolly blebber. The blebber had stopped bleating and she could hear it munching the iggly strimp. She couldn't wait to offer it some proper giant-size strimp.

She was about to turn around when she noticed another house on its own about half a mile down the lane.

Ten strides and she was there. The front garden was empty, but when she saw what was in the back garden she gave an excited skip which set the blebber bleating all over again.

A machine was sitting in the middle of the lawn. 'iggly strimpchogger,' she whispered in delight.

But even more exciting were the three creatures she could see – one of them in the seat of the strimpchogger, the other two nearby, bent over an iggly cardboard box.

Jumbeelia counted to herself: ‘Wunk, twunk, thrink iggly plops!’

5. In the bag

‘WHERE ARE WE?’ Stephen’s voice sounded shaky and his face was white.

Colette looked round at the blue canvas walls of their prison. She shuddered, remembering the fat pink tentacles that had put her there.

‘I think we’re in a giant’s bag,’ she whispered back.

‘Don’t talk rubbish – giants don’t exist.’

But the next second they heard a deafening voice. ‘Beely iggly plop,’ it said, and the tentacles appeared above them, with Poppy in their grip.

Poppy was laughing. ‘Big girl do it ‘gain,’ she said as the giant hand released her. She seemed to think this was some new kind of glorious fairground ride.

‘It’s not a girl, it’s a giant, silly,’ Stephen snapped at her. ‘It’s probably going to eat us.’

But Poppy just repeated, 'Big girl,' and started bouncing on the cushions which covered the floor of the bag.

And then the canvas ceiling came down.

'All dark,' complained Poppy.

Colette felt sick with fear, but she managed to find her voice, and shouted, 'Stop! Let us out! Let us out!'

'It can't understand you. Didn't you hear it? It speaks a different language.' Stephen sounded angry, as if the whole thing was her fault.

A tremendous jolt threw them up into the air and down again. As the three of them rolled helplessly about on the cushions, Poppy giggled again. But Colette and Stephen were silent. They both knew what was happening. The giant was on the move.

'Mum! Dad! Help!' yelled Colette, but without much hope.

A sudden swoop and a bump, and the jolting stopped. Their dark ceiling was off again, and light streamed in.

'Maybe it's going to put us back?' said Colette.

'Maybe it's hungry,' said Stephen

The hand came down – but not to take them out.

'It's putting something in,' said Colette.

'Peggy line!' said Poppy.

'Iggly swisheroo!' said the voice.

'Can't anyone round here speak English?' said Stephen. 'It's a washing line.'

And so it was – quite a long one, complete with pegged-out clothes, towels and sheets. A sheet landed on top of Colette and by the time she had struggled free the bag was dark and the bumpy journey had begun again.

Poppy, delighted with this new and grown-up toy, started unpegging the clothes and hoarding the pegs in a corner of the bag

‘Oh no, not you too,’ said Stephen in disgust. ‘Isn’t one collector in this family enough?’

Colette turned on him. ‘Do shut up,’ she said. ‘Can’t you ever stop complaining?’

‘Yes,’ said Stephen triumphantly. ‘I’ll stop complaining when you stop collecting.’

Colette could hardly believe this. Here they were, jogging along in the dark, inside a giant’s bag, and yet they were still squabbling.

Before she could think of a cutting retort, there was a terrifyingly loud noise right in her ear – a long, low grating kind of noise which seemed to come from within the bag itself. Colette found herself clutching Stephen despite their quarrel.

‘What was that?’ she said.

‘Baa Lamb,’ said Poppy.

‘This isn’t the time of year for lambs,’ said Stephen in his Mr Know-All voice. ‘Anyway, its bleat is too low-sounding. It’s a sheep.’

As if in agreement the low bleating was repeated. It was just behind one of the canvas walls.

‘Big girl got Baa Lamb,’ said Poppy stubbornly.

‘Big girl got great enormous sheep, you mean,’ said Stephen. ‘Probably for supper. Or maybe we’re supper and the sheep is breakfast.’

Poppy started to cry then. Colette put an arm round her. ‘Well done, Stephen,’ she said.

‘I’m sorry. I’m sorry, Poppy,’ said Stephen, who hardly ever apologised. Colette noticed that his voice was shaking again. ‘I just wish I could get us out of here ... I know! Give me one of those clothes pegs, Poppy.’

Poppy sniffed and handed him one. Stephen started picking away with it at a corner of the bag as they jolted along.

‘What are you doing?’ asked Colette.

'I can feel a little hole here, where the stitching has come loose. If I can make it bigger maybe we can escape.'

'But we'd get killed jumping.'

'She might put the bag down again,' said Stephen, still hacking away. 'There – it's big enough to look through, at least.' He lay on his tummy and put his eye to the hole.

'Oh no,' he said.

'What is it?' asked Colette.

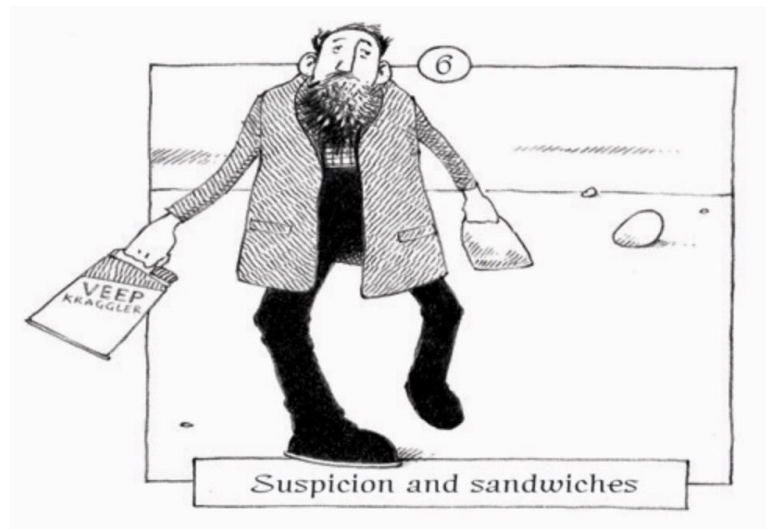
'You'd better have a look.'

So Colette looked through the hole and was overcome with dizziness and fear.

'Is it what I think it is?' she said.

'Yes. We're going up a beanstalk.'

6. Suspicion and sandwiches

Arump o chay ee glay, glay,

Arump o chay ee glay.

Oy frikely frikely bimplestonk,

Eel kraggle oy flisterflay.

OLD THROG HOBbled along, reciting his favourite rhyme and swinging his can of weedkiller in one hand and his sandwich bag in the other. His voice was faint and cracked, and he felt tired and cold. The mist was thicker than usual today, so thick that it might be difficult to make out a bimplestonk if one had eeped up during the month or so since he had last walked along this stretch of the edgeland.

It was time for his afternoon nap, Throg decided. He climbed over the wall, emerging out of the edgeland mist into a sunny field. It was good to warm his old bones, eat a sandwich and doze off for a few minutes, but he knew that his dreams would be troubled, as they always were. What if the bimplestonk appeared and the iggly plop invasion took place while he was asleep?

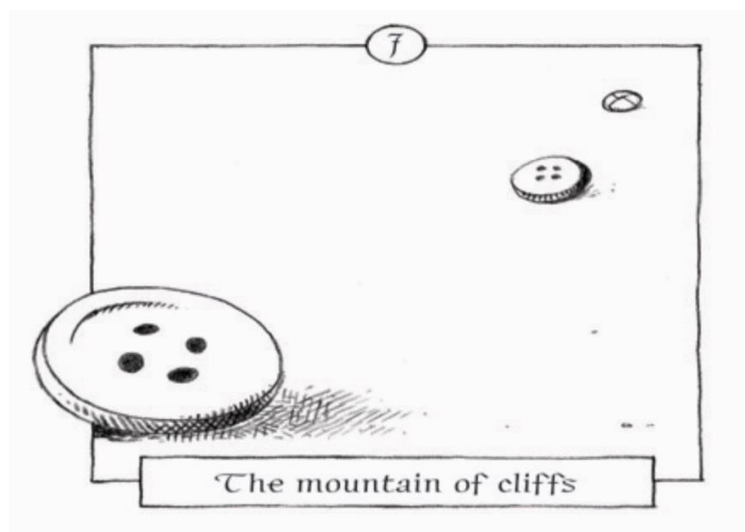
Throg woke with a start. Someone really *was* coming, he sensed it in his bones.

It was all right. It was just a girl, with a bag on her back. Throg recognised her as the daughter of one of the useless policemen who refused to take the iggly plop invasion seriously.

The girl was walking along the narrow road which ran from the edgeland towards the main town. What had she been doing all by herself so near the emptiness?

‘Wahoy!’ he called out to her in his thin old voice, but the girl didn’t seem to hear his greeting. She continued on her way, and Throg noticed that she had a huge grin on her face.

7. The mountain of cliffs

'THIS IS THE last button,' said Colette. She pushed it through the hole in the floor of the bag.

Stephen had scoffed when she had emptied her pockets and produced the buttons – yet another useless collection as far as he could see. But when Colette suggested leaving a trail of buttons, so that they could find their way back to the top of the beanstalk, he had grudgingly admitted this wasn't a bad idea.

'I think we've arrived,' he said now, with his eye to the hole in the bag. 'She's opening a door.'

And that was when they heard the second voice. It was even louder than the first one. It sounded angry, and it went on and on and on.

Their kidnapper's voice sounded a lot quieter now. 'Yimp, yimp, yimp,' it kept saying, in reply to the deafening jumble of furious sounds.

'Big girl got cross Mummy,' whispered Poppy.

Colette realised she was probably right.

'I wonder what she's cross *about*?' she whispered back.

'Maybe because her precious little daughter hasn't collected enough food for supper,' said Stephen.

At last, after yet another apologetic-sounding 'yimp' from the girl giant, the mother giant fell silent and the children were on the move again.

'We're in a house,' hissed Stephen.

Colette heard a door open, and then her stomach lurched as they were plunged to the ground.

'This is it,' said Stephen. He was brandishing a clothes peg.

Colette picked one up too. It didn't feel like a very powerful weapon.

The ceiling came off the bag.

'Come on, Poppy, get ready to fight!' ordered Stephen.

But Poppy stretched out her arms. 'Big girl 'gain!' she said, as the enormous fingers curled round her.

‘Stop! Don’t you hurt my sister!’ shouted Stephen.

He lunged out at one of the fingers with his clothes peg. But the hand – with Poppy in it – was already too high to reach.

Colette gazed up helplessly and saw a giant face looking down.

‘Beely iggly plop,’ said the giant, lifting Poppy towards her mouth ...

‘No!’ Stephen bellowed, and he hurled the peg at the giant. It hit her cheek, but she didn’t seem to notice. Her mouth was touching Poppy now. Soon it would be opening.

But it didn’t open. Instead, a sort of sucking, smacking noise came from it.

‘All wet!’ said Poppy.

‘Yuk!’ said Stephen. ‘Was that a kiss?’

Before Colette could answer, it was her turn. She was lifted up and brought towards the shining pink lips. She closed her eyes. The next second she felt a dampness all over her cheek and an explosion in her ear.

She dared herself to open her eyes, and caught a glimpse of a hairy nostril before she was lowered again and pushed through a door.

‘Beely jum,’ boomed the giant.

Colette found herself in a sitting room. To her surprise, the furniture was more or less human-size. There was a sofa, two armchairs, one of them on its side, and an upside-down table.

‘Boo!’

Colette jumped as a figure flung itself at her from behind one of the armchairs. It was Poppy.

A second later Stephen was thrust in beside them, an expression of disgust on his face.

‘Yuk!’ he said again. He never had been a great fan of kisses.

‘At least it’s better than being eaten,’ Colette pointed out.

And then, ‘Baa Lamb!’ shrieked Poppy.

A big and rather tatty-looking sheep with magnificent twisty horns had joined them and was eyeing them suspiciously. Stephen rolled his eyes. 'Of all the animals in the world to be stuck with!' he said.

At that moment, the wall with the door in it began to move. It swung right away from them, revealing the girl giant's huge grinning face.

'Jumbeelia,' she said, pointing to herself.

'What a stupid name,' muttered Stephen.

'Jumbeelia! JUMBEELIA!' the giant mother called from a distance. She sounded impatient rather than angry.

'Ootle rootle!' their kidnapper yelled in reply, and the front wall of the doll's house slid back into place.

For a second Jumbeelia's shiny giant lips appeared at their window, with a single finger over them. 'Sshh!' she whispered. Then she was gone.

'Now's our chance,' said Stephen.

'For what?' asked Colette.

'To get away, of course.' He was already at the door of the doll's house.

But Poppy was trying to make friends with the sheep. 'Nice Baa Lamb,' she kept saying as she chased it round and round the room.

The sheep, who seemed to be keener to escape from Poppy than from Giant Land, lowered its horns and pushed a door open. It went through, with Poppy still in pursuit.

'Look – there's a kitchen,' said Colette, following her.

'Never mind that. Just get Poppy and come!' Stephen urged.

Colette ignored him. She was inspecting the cooker. 'The knobs won't turn,' she said.

Stephen sighed. 'Okay, I'll get Poppy,' he said.

Colette looked inside the fridge. It wasn't at all cold, and the food on the shelves was made of plastic. Suddenly she felt hungry.

'What are we supposed to eat?' she asked.

'I keep telling you – it's them that does the eating, not us!' said Stephen, grabbing Poppy's arm. 'We've got to get away from here!'

Colette saw the desperation in his eyes and her own fear flooded back.

'You're right, Stephen,' she said. 'Come on, Poppy.'

In any case, the sheep was now leading the way. The children followed it back through the main room of the doll's house and out of the front door.

'Grass!' said Poppy. But it wasn't grass. It felt more like very deep thick velvety moss. Their feet sank into it as they walked.

'It's a carpet, stupid,' said Stephen. Then, 'Hey, look at that!' and he pointed at a huge heap of cars, buses and lorries. He prodded an ambulance.

'It's plastic,' he said, disappointed. 'They're just a load of toys.'

Colette didn't answer him. She was more interested in another heap of objects which looked like big wrinkly pale green bowls.

'Hat!' said Poppy, putting one on her head. It had a little stalk coming out of the middle of it.

'They're acorn cups!' exclaimed Colette.

'She's completely mad,' said Stephen.

'No, she's not mad,' said Colette thoughtfully. 'I think she must like collecting things – just like me.'

'Yes, mad, like I said,' said Stephen.

'Oh shut up! Look, I can see the door. And it's open!'

It wasn't easy making their way across the furry green carpet towards the giant door. First they had to climb over giant pencils which lay like fallen trees, and then they found their way blocked by an enormous pile of what looked like shiny coloured plates.

'I think they're buttons,' said Colette.

'Trust her,' said Stephen.

Colette found herself springing to the girl giant's defence. 'You shouldn't groan like that. Look how useful *my* button collection was.'

'Oh yeah?' said Stephen in his most infuriating voice.

Colette turned on him. 'What's the matter with you, Stephen Jones? Why do you have to be so scornful all the time? Don't you want to get home? Don't you want to see Mum and Dad again?'

'That's great coming from you. Who wanted to stay and explore the doll's house?'

'There you go again! Can't you see, we're all in this together? We'll never get home if you keep getting at me.'

'It's you that's getting at *me*!'

'Hill all slidey!' called out Poppy, interrupting their quarrel. She was trying to climb the button hill, and laughing as the buttons slithered and clattered under her weight.

'We need to go *round* it, not over it,' Colette told her. She turned to Stephen. 'Coming?'

Stephen shrugged sulkily, but followed her round the hill of buttons. After that the going was a little easier. A bright yellow plastic railway track led them nearly all the way to the door, and when it stopped abruptly there was only one more hill in their way – a soft hairy purple one. 'It's a towel,' said Colette.

Then, 'Big red field,' said Poppy.

'It does look like one.' Colette gazed across the new empty space. 'But look at those railings over there – I've never seen a field with a fence that high.'

Stephen still said nothing. Colette touched his arm gently, trying to make up, but he shrugged her off.

They made their way towards the wooden railings, past another giant door. The red carpet was thinner than the green one, less squashy to walk on.

Colette's spirits rose. In her mind they were already out of the house and following the trail of buttons to the top of the beanstalk.

'I bet Mum and Dad won't be expecting us back so soon,' she said.

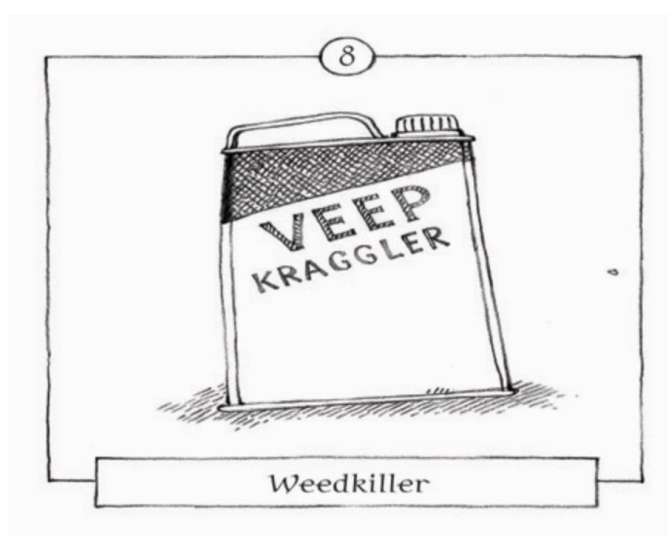
But then, 'Cliff,' said Poppy, and they all stopped.

Colette looked down. Below them the red ground dropped away steeply. They were indeed at the top of a cliff, twice her own height – too tall to jump down, and too steep to climb down.

Of course. The towering wooden railings were banisters. The cliff was a giant stair. And below it was another stair, and another one and another one.

The giant staircase was a mountain of cliffs

8. Weedkiller

IT WAS TIME for Throg to be on his way – back over the wall, back to his patrol. The edgeland mist had thinned during his doze, and it wasn't quite so cold. Throg felt refreshed and cheerful.

When he was in a good mood he sometimes made up a tune for his favourite rhyme, and he did so now as he tottered along once more, straining his eyes to peer out into the emptiness.

Arump o chay ee glay, glay,

Arump o chay ee glay.

Oy frikely frikely bimplestonk,

Eel kraggle oy flisterflay

His voice felt stronger now, after his sleep, and he was enjoying the sound of it. He screwed up his eyes and flung back his head, singing full-belt, his hobble almost transformed into a stride.

He had nearly sung the song through three times when his foot slipped and he landed with a bump on his bottom.

He sat there for a moment, cursing the slippery ground but most of all himself. There was no excuse for such carelessness especially with the mist thinner than usual. So thin that he could clearly see the edge of the land. So thin that he could clearly see ...

'O bimplestonk!' Throg was on his feet in a flash. Yes, there it was, exactly the same as in all the pictures – the frikely thick stalk, the frikely green leaves and the frikely green pods which he knew were full of bimples.

Old Throg's heart thumped as he peered down.

He couldn't see far, because of the cloud, but there was no sign of any iggly plops.

So this was it. The moment he had waited for all his life.

Throg picked up the can of weedkiller. He unscrewed the lid, then leant carefully forwards and sloshed some of the powerful liquid on to the top leaf.

The bimplestonk began to shrivel.

9. Snishsnosh

'CANT YOU STOP Poppy bouncing?' Stephen said to Colette. 'It's getting on my nerves.'

'Bouncing's better than moaning,' replied Colette, secretly smiling to herself because Stephen was talking to her again.

They were back in the doll's house, where they had discovered a bedroom at the top of a flight of stairs. There were two plastic beds and a giant sardine tin. Inside the sardine tin were the cushions from the swing, and Poppy – the only cheerful one – was jumping up and down on them.

'Why did we have to come back here?' Stephen sat on one of the beds, his head in his hands.

'You *know why*,' Colette reminded him. 'It's best if Jumbeelia doesn't realise we tried to escape.'

As if on cue they heard giant footsteps and Jumbeelia's voice. 'Snishsnosh!' she said.

She lifted the front off the doll's house and started to fiddle about in the kitchen. Poppy ran down the stairs. Colette and Stephen followed more slowly.

On the kitchen table was an object which looked a bit like a very long loaf of bread. But it wasn't crusty like bread; it was smooth, and slightly greasy-looking, and yellowish. A faint trail of steam was rising from it, and the smell was definitely *not* one of bread. Yet it was a smell

that Colette knew very well, one of her favourite smells in fact, a mixture of salt and vinegar and ...

‘Nice big chip,’ said Poppy.

‘It’s the biggest chip in the world!’ said Stephen, suddenly in a good mood, and Colette laughed.

‘Snishsnosh!’ said Jumbeelia again.

The girl giant began to cut the chip into slices.

‘Watch it,’ said Stephen. ‘That’s a giant razor blade. She could be planning to carve *us* up with it.’ But when Jumbeelia handed out slices of the giant chip, he bit into his straight away.

‘This beats McDonald’s,’ he said.

‘It’s lucky she likes the same things as us, isn’t it?’ said Colette between mouthfuls. ‘Supposing they ate slug dumplings or something?’

‘Don’t speak too soon – what’s this?’

The girl giant had put three round dark objects on the table. They looked a bit like bun-size Christmas puddings. Colette sniffed one, then nibbled at it. It tasted familiar.

‘Nice big raisin,’ said Poppy.

As they munched away, Jumbeelia placed something else in front of them. It was a tube of toothpaste longer than the tabletop.

‘Trust her to think we want to eat *toothpaste*,’ said Stephen.

‘Maybe she wants to clean our teeth,’ said Colette.

They were both wrong. Jumbeelia unscrewed the lid of the tube. To the children this was the size of a large vase. She poured a few orange-coloured drops into it from a giant bottle. ‘Beely gloosh,’ she said.

They let Jumbeelia hold the toothpaste lid to their lips and tilt it while they sipped, and only a little of the drink trickled down their chins.

‘It had better not be poison,’ muttered Stephen.

‘Don’t be silly – it’s orange juice,’ said Colette. ‘But what’s she got now?’

‘Peggy line!’ cried Poppy, recognising the washing line that had been in the bag with them.

‘Iggly swisheroo,’ said Jumbeelia.

She picked up Poppy and took off her jumper.

‘All cold,’ complained Poppy as her skirt came off too, and ‘Not bedtime,’ when Jumbeelia dressed her in a long lacy nighty. But she was delighted with the stripy football jumper which the giant girl then slipped over her head. ‘All pretty now,’ she said.

‘It looks like it’s your turn,’ said Stephen to Colette, as Jumbeelia reached out for her.

Even though the girl giant was gentle in the way she handled them, Colette felt quite nervous.

‘Just keep still and you’ll be all right,’ said Stephen.

Jumbeelia removed Colette’s clothes and coaxed her arms into a fleecy-lined purple anorak and her legs in a pair of lime green Bermuda shorts.

Stephen hooted with laughter, until Jumbeelia picked him up and dressed him in a pink ballet dress with a sticking-out skirt.

Poppy clapped her hands and said, ‘Stephen do dance!’

‘Yes, come on, Stephen – up on your points!’ said Colette, enjoying his outraged expression.

‘I can’t wear this,’ he shouted. ‘Give me some boys’ clothes.’

But Jumbeelia couldn’t understand him. In any case, she had a different plan.

Carefully, she lifted them up again, and put them down in a different part of the bedroom. The carpet here was strewn with life-size plastic farm animals, some of them upright, others lying forlornly on their sides.

Jumbeelia put Colette on a milking stool beside a plastic cow. Colette realised she was supposed to milk it, but of course no milk came from its hard pink udder.

Poppy was allowed to sit on a big carthorse. She loved this and started making clip-clop noises.

Stephen had his eye on a tractor but instead Jumbeelia gave him a bucket.

‘Stephen feed chickens,’ said Poppy.

‘I’m not throwing imaginary corn to plastic hens!’ said Stephen in disgust, and he hurled the bucket away.

‘Pecky iggly plop!’ Jumbeelia was wagging her finger at Stephen and Colette was frightened that she might decide to punish him for his bad temper.

But a sudden bleating distracted the girl giant. There, among the plastic sheep, was the real one. It was looking more dishevelled than ever, with bits of green carpet fluff mixed up in its dirty wool.

‘Iggly blebber!’ cried Jumbeelia in delight.

‘That’s let me off the hook,’ said Stephen.

‘Yes, but don’t annoy her again – you had me really worried,’ said Colette.

Something else was worrying her too. It was the fact that Jumbeelia seemed to have forgotten all about the sheep until it reappeared.

Jumbeelia picked up one of the plastic sheep and made it rub noses with the real one, as if to cheer it up. But it didn’t stop bleating.

‘Baa Lamb hungry,’ said Poppy from her carthorse.

Jumbeelia seemed to have the same idea. She started to rummage about inside a huge bag.

‘That’s the bag we were in,’ said Colette.

The girl giant produced a handful of normal-size grass from a pocket of the bag. Then she put something else down on the floor.

‘Iggly frangle,’ she said.

‘It’s a phone box,’ said Colette.’

'I bet it's the one from the village!' said Stephen indignantly.

'Phone Mummy, phone Daddy,' said Poppy, and slithered off the horse's back.

Almost as if she understood, Jumbeelia opened the door of the phone box and popped her inside.

'Hello, Mummy, hello, Daddy. Come here,' Poppy said. Then her face crumpled. She dropped the telephone receiver and left it dangling.

Colette opened the door for her.

'Mummy, Daddy not there,' said Poppy.

'No,' said Colette miserably. The sight of the familiar phone box had brought back all her own homesickness.

'I expect Mum and Dad have found the beanstalk by now,' she told Poppy, trying to cheer her up. 'Or else the police have. Someone will come and rescue us soon. They're probably on their way now.'

Stephen turned on her. 'What? You want to just wait here playing farms with Jumbo till someone rescues us?'

'Well, you think of a way of getting down the stairs then.'

'Ssh!' said Jumbeelia, and the next second she had thrust them into the doll's-house bedroom. They heard her mother come into the room.

Colette put her finger to her lips, and Stephen nodded. Even Poppy seemed to understand that the giant woman was more of a threat than the girl. Without saying a word, she lay down on the cushions inside the sardine tin, with her thumb in her mouth. 'We might as well too,' whispered Colette, and she and Stephen lay down on the two beds.

Within seconds, Poppy's thumb had slipped from her mouth. She was asleep.

Colette lay awake. She didn't know if Stephen was awake too. She didn't dare whisper anything to him.

She felt very lonely as she lay there, half-listening to what she guessed must be a bedtime story being told in a droning voice by the giant mother. She tried not to think about her own mother and the three empty beds at home.

The light went off, and before long Colette heard a rumbling sound coming from the direction of Jumbeelia's bed.

'Jumbo's asleep,' whispered Stephen.

'I thought you were too!' answered Colette, relieved that he wasn't.

'I've just thought of it,' said Stephen.

'Of what?'

'A railway line.'

'What are you talking about?'

'You said to think of a way to get downstairs, and I have. Remember that plastic railway track near Jumbo's bedroom door? It's like the one I used to have – it's made of different sections that clip together. If we can unclip one we could use it as a slide to get from stair to stair.'

'That's not a bad idea, Mr Know-All,' admitted Colette.

'Let's do it, then.'

What, now? But Poppy's asleep.'

'Well, let's try it out and then wake her up if it works.'

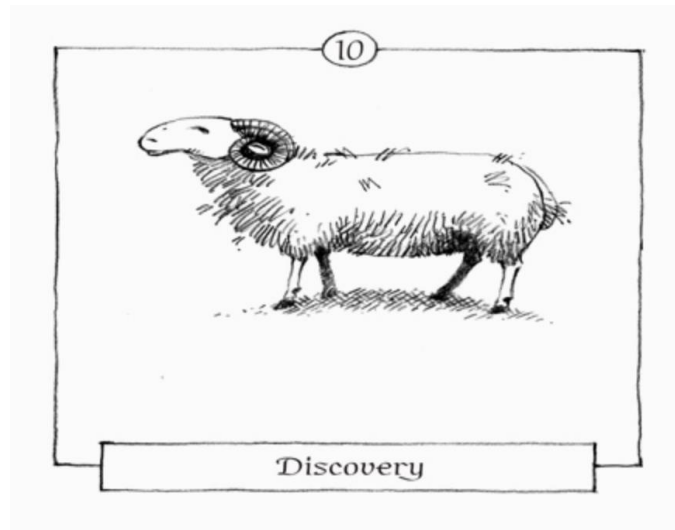
They tiptoed out of the doll's house, navigated their way to the railway track, and succeeded in unclipping one of the bright yellow sections. They were dragging it towards the door when an anguished, grating sound from under the bed made them jump.

'What was that?' whispered Colette

The sound came again. It was loud enough to wake the whole house, and this time there was no mistaking it.

'Oh no,' moaned Stephen softly. 'Shut up, Baa Lamb!'

10. Discovery

JUMBEELIA'S MOTHER, MIJ, was pottering about her bedroom when she heard a noise.

She stood still and listened. Nothing, except for the annoying drip of the bathroom tap that wouldn't turn off properly.

Inside her, the bobbaleely kicked. He or she was already quite a lively character. Mij sat down on the bed and began thinking again about names. Woolzly for a girl. (That meant cuddly.) If it was a boy, perhaps Jinjarn – kind heart.

Not that her other children had lived up to their names, she reflected sadly. Her son's name, Zab, meant peace, but Zab was anything but peaceful. In fact, it was quite a relief when he was away at school. As for Jumbeelia, her name meant home-lover, but look how she had turned out! Her bedroom was always in a mess and she was forever wandering *away* from home, collecting yet more horrible dirty things.

Where had Jumbeelia been today? Mij was supposed to have a rest every afternoon – it was the doctor's orders – but how *could* she rest properly if her daughter was going to run off like that?

Maybe Jumbeelia felt lonely playing by herself in the house. It wouldn't help when Zab came home from school tomorrow; he wasn't much of a companion for her, more of a tormentor. And how would it be once the bobbaleely was born? What if Jumbeelia felt jealous and neglected? Then she might start wandering off even more.

Mij was no animal-lover, but she did sometimes wonder if she ought to get a pet for her daughter. Zab had had a bird once, a yellow canary which his grandmother had given him, but he had never cared for it much and didn't seem to miss it after it flew away when he left its cage open. Jumbeelia would surely be better at looking after a pet – or would she just lose interest in it? Her crazes always tended to wear off quite quickly.

Oh, children were such a worry!

Baaaa!

There it was again! The sound was coming from Jumbeelia's bedroom.

By the light from the landing Mij saw that Jumbeelia was fast asleep. She was snoring slightly, but the noise she had heard was definitely not a snore.

Mij glanced round the room. There was no sign of any intruder.

Crunch. She had trodden on something. It was almost impossible *not* to tread on something in her daughter's messy bedroom. She looked down to see what was underfoot this time. It was a section of plastic railway track.

And then something moved and she gasped.

There at her feet was a nasty-looking grubby little creature with horns. She took a step back, in horror.

Calm down, she told herself: it must be an iggly clockwork toy.

She forced herself to squat down and inspect it. The creature made the sound again, and she noticed that it was surrounded by little brown balls, like mouse droppings.

It wasn't a toy. It was alive!

It looked – but that was ridiculous, it couldn't be! – like a tiny sheep.

Whatever it was, it was disgusting and unhygienic, and must be disposed of without delay. Bracing herself, Mij trapped the revolting blebbery thing under an empty box. As she did so, she imagined she heard another sound, like a tiny gasp, coming from under Jumbeelia's bed.

She listened again but all was quiet.

Now wasn't the time to search the room, but in the morning she would force Jumbeelia to have a thorough clear-out.

Meanwhile, back to her unpleasant task. She couldn't bring herself to touch the nasty iggly creature. Rummaging under the bed, she grasped a furry slipper. That should do the job.

Colette and Stephen watched helplessly from their hiding place under Jumbeelia's bed as the giant mother used the slipper to sweep the sheep into the box. They saw her carry it out of the room, closing the door behind her.

They heard footsteps, and more doors opening and closing and then, a while later, the flushing of a giant toilet.

6.2. Glossaris

6.2.1. Diccionari Groilà – Català

Groilà	Català
Ahoi	Hola
Arump	Voltar
Baf	Avall
Belera	Ovella
Biix	Siusplau
Bili	Preciós
Bobalili	Bebè
Chai	Terra
Cragle	Matar
Dunk	Dos
Eix	Creix
Flisterflai	Aviat
Flupi	Vell
Frangle	Cabina de telèfon
Glei	Anar
Groil	Terra dels gegants
Groilà	Llengua dels gegants
I	Jo
Igli	Petit
Igli plop	Humà
Il	(per fer el futur)
Jum	Casa
Llatastrimp	Tallagespa
Maj	Mare
Munsola	Mongeta
Munsolera	Mongetera
O	El/la/els/les
Oi	Tu
Ootle rootle	D'acord
Pimp	Perdó

Plop	Persona
Pobo	Bústia de correus
Quodxis	Coixins
Ribeli	Horrible
Rupi	Pobre
Snishsnosh	Patata fregida
Strimp	Herba
Suixerú	Corda per estendre la roba
Trink	Tres
Tuico	Una altra vegada
Unk	Un

6.2.2. Groilish – English Dictionary

Groilish	English
Arump	Around
Beely	Lovely
Beesh	Please
Bimple	Bean
Bimplestonk	Beanstalk
Blebber	Sheep
Bobbaleely	Baby
Boff	Down
Chay	Land
Ee	I
Eel	I'll
Eep	Grow
Flisterflay	Quickly
Floopy	Old
Frangle	Phone
Frikely	Horrible
Glax	Go
Groil	Giant Land

Groilish	Giant Language
Iggly	Little
Iggly plop	Human
Jum	Home
Kraggle	Kill
Mij	Mother
O	The
Ootle rootle	Allright
Oy	You
Plop	Person
Pobo	Pillar box
Roopy	Poor
Snishsnosh	Chip
Squodgies	Cushions
Strimp	Grass
Strimpchogger	Lawn mower
Swisheroo	Washing line
Thrink	Three
Tweeko	Again
Twunk	Two
Wahoy	Hello
Wunk	One
Yimp	Sorry